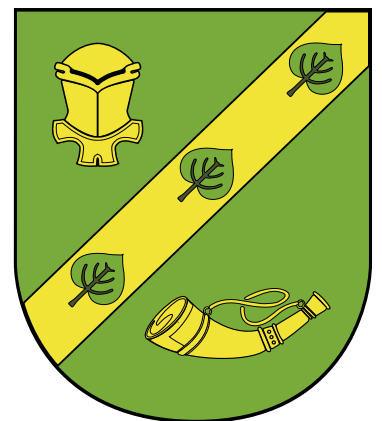

Letecký snímek: Michal Priputen – OK GARDEN

ŘITKA

OBECNÍ ZPRAVODAJ

KVĚTEN 2019

STOPKA

Poliform

NOVÁ KOLEKCE

DOKONALÉ ŠATNY

Showroom Praha
Klimentská 46, Praha 1

www.stopka.cz

Milí čtenáři,

dvěma aktualitami, které nás donutily doslova „překopat“ už zeditované jarní vydání zpravodaje, jsme museli nahradit původně zařazené texty v rubrikách, které se už třetím rokem staly součástí periodika. Obsah obou následujících materiálů je však natolik závažný, že vyžaduje neprodlené otištění.

Vaše redakce

Uzavírka mostu přes dálnici D4

V souvislosti s oznámením KSÚS Středočeského kraje, v němž byl na základě mostní prohlídky zjištěn a konstatován havarijný stav, který již neumožňuje bezpečný provoz silničních vozidel, byl uzavřen most na silnici III/1024 u Řitky, a to od středy 24. 4. 2019 od 9.00 hod. do odvolání (most nad dálnicí D4).

Mgr. Kamil Abbid

starosta

Foto: Zdeněk Lebl

Tato stručná zpráva, kterou obec obdržela, byla formou SMS služby předána občanům, nicméně dotazy a „zaručené“ zprávy se množí a bylo by zřejmě dobré se k problematice vyjádřit podrobněji.

Jak již bylo uvedeno, **jedná se o mimořádnou a neočekávanou uzavírku**, nikoliv o plánovanou, která měla souviset s připravovanou výstavbou nového mostu. Z tohoto důvodu **nikdo nebyl na obdobnou situaci připraven, což se samozřejmě projevilo i na nedostatečném dopravním značení, špatné informovanosti všech subjektů dotčených uzávěrou a v neposlední řadě též zajištěním dopravní obslužnosti MHD, resp. ROPID.** Navíc dopravní nehoda na D4 hned následující ráno po uzávěře rovněž „přispěla“ k ještě většímu zmatku v dopravě.

Později most i tak půjde dolů...

Občané by si měli uvědomit, že se jedná skutečně o mimořádnou situaci, která se řeší a bude řešit tzv. „za pochodu“. Je třeba projednat se středočeským krajem případné finanční kompenzace za nemožnost dopravní obsluhy a zvýšené náklady na obslužnost náhradní.

Jak se situace s mostem bude řešit a časově vyvíjet, je těžké odhadovat, nicméně některé věci jsou dané. Nyní probíhá výběrové řízení na zhotovitele nového mostu v rámci plánované demolice nynějšího mostu. Toto výběrové řízení by mělo být ukončeno v červenci, kdy by mělo dojít k podpisu smlouvy s výhercem tendru (pokud samozřejmě někdo výběrové řízení nenapadne).

Předpokládaná doba prací na novém mostě je plánována cel-

V dezolátním stavu je nejen vozovka mostu...

... ale ani pohled odspodu nás nijak neuklidní!

kem na 9 měsíců.

Kdy budou práce zahájeny, však v tuto chvíli nikdo není schopen stanovit.

Další komplikace na prahu léta

Bohužel však řítecké občany používající autobusy ve směru na Prahu čeká od konce června, resp. začátku července další komplikace, která vlastně komplikací být neměla, nicméně v důsledku havarijní uzávěry mostu nastala.

Tím je plánovaná generální oprava dálnice D 4 ve směru na Prahu, a to v úseku Řitka – Klínek. Tato oprava byla schválena a naplánována tak, aby nekolidovala s plánovanou opravou mostu, ale bohužel se situace „složila tak, jak se složila“... Tím ovšem nastanou dopravní komplikace, protože **nebude možné mít v provozu zastávku Řitka, hl. silnice a Klínek hl. silnice (směr Praha).** Líšnice bude mít zastávku přesunutou na benzínovou čerpačí stanici KOLOC. Pro osobní vozy bude provoz zajištěn v obou směrech ve dvou jízdních pruzích (2+2).

Náhradní zastávka Řitka, hl. silnice byla původně naplánována

Obecní zpravodaj č. 1/2019. Čtvrtletník vydává Obecní úřad Řitka (www.ritka.cz).

Povolilo MK ČR E 12545, reg. zn. RK 1/95. Šéfredaktor: Zdeněk Lebl (lebl.zd@seznam.cz).

Tisk a grafické zpracování: MIRSA Bohemia (www.mirsa.cz). Pro informace občanům rozšiřuje obecní úřad.

Vychází 4x za rok – toto číslo v květnu 2019, příští pak v létě 2019.

v místě před mostem u statku Veselka, což nyní v důsledku havarijní uzávěry již není možné. Bohužel ani plánovaný termín opravy D4 nelze přesunout, takže se nyní nacházíme ve velmi svízelné situaci (naštěstí brzy nastane období letních prázdnin a alespoň nebudou jezdit děti do škol).

Žádné řešení není ideální

Ještě není zcela jasné řešení této složité dopravní situace. Nabízí se sice několik variant, jako například posílení a větší frekvence spojů k vlakům linky S do Dobříčovic a rovněž ve směru na Mníšek pod Brdy, tedy s možností přestupu na ob-

vyklé linky směr Praha, nebo též obslužnost autobusy po trase linky 318 přes Líšnici, Klíneč a Jíloviště. Žádné z řešení však nebude dobré a rozhodně se po několika týdnech sníží komfort cestování autobusovou dopravou, nicméně opravdu se v tuto chvíli nedá nic jiného dělat. Termín opravy dálnice byl složitě upravován, jak kvůli opravě mostu, jak již bylo uvedeno, tak i proto, aby probíhal v době letních prázdnin.

Co se týče konečného řešení dopravní obslužnosti, tak cestující budou s předstihem informováni (ROPID, dopravce, obec). První pracovní jednání k řešení této situace se uskutečnilo v pondělí 29. 4. 2019 za účasti starostek a starostů dotčených obcí, představitelů IDSK, ROPID a přepravce).

Malůvky samozvaných „výtvarníků“ jsou prachobyčejným vandalským, zato odpadávající kusy železobetonu už nás můžou děsit...

Křižovatka za mostem teď zažije pěkné „tůčo“, protože vpravo – tedy na most – se nedostaneme

Inzerce

Veterinární ordinace

MVDr. Irena Luxová

NOVÉ ORDINAČNÍ HODINY OD ŘÍJNA 2018

po 9–12 15–19
út 9–12 15–19
st 9–12 15–19
čt 9–12 15–19
pá 9–12 15–18
so 9–12 —
ne — 15–18

- provádíme komplexní vyšetření krve přímo v ordinaci na počkání
- ultrazvuk, rentgen
- operační sál s inhalační anestezí
- tým zkušených lékařů a sestřiček
- těšíme se na Vás a Vaše čtyřnohé přátele

Ošetřujeme psy, kočky, drobné savce, prevence, specializované úkony, chirurgické zákroky

Adresa: Náměstí F. X. Svobody 41, Mníšek pod Brdy
telefon: +420 737 135 426
www.vetmnik.cz, luxova@vetmnik.cz

BETON ČISOVICE

PŘIJME

Řidiče skupiny C (nákladní automobil)

Rozvoz čersvého betonu po okolí

Platný profesní průkaz a karta řidiče výhodou

Případně pomůžeme s jeho získáním

Slušné platové ohodnocení

Nástup od května 2019

email: proteko@email.cz
tel: 602 875 531
www.betoncisovice.cz

Statistika? Bezmála patnáct set spokojených dětí!

Řítecká mateřská škola v letošním roce má co oslavovat. Rovných třicet let – to jsou tři dekády dennodenní práce s dětmi. Vždyť náplní učitelky mateřské školy není pouze přímá pedagogická činnost, samostatné vedení třídy či individuální práce s dětmi, ale i tvorba vzdělávacího programu, stejně jako schopnost být laskavá, empatická, a rovněž umět jednat s rodiči i prarodiči malých klientů. Leccos z toho by mělo platit i o ředitelce tohoto zařízení, a navíc aktivní přístup rovnající se organizačním schopnostem ve styku se zřizovatelem školy, firmami a příslušnými institucemi, a to včetně realizace vlastních nápadů, námětů, vylepšení...

Zdeněk Lebl
Foto: archiv

„Ano – budeme slavit teď, v květnu,“ rozhovoří se na půdě obecního úřadu starosta Mgr Kamil Abbid, „nicméně mě mrzí situace, jaká kolem mateřské školy nastala. Pravděpodobnou příčinou byla věta, která padla na posledním zasedání zastupitelstva obce 15. března, že se panu Martinu Bartůnkovi znovu připomíná, aby – protože byl tímto úkolem pověřen – připravil výběrové řízení na post ředitelky naší řítecké

Funkční období ředitele/ředitelky mateřské školy
Je-li zřizovatelem stát, kraj nebo obec, je to 6 (šest) let. Poté by zřizovatel měl vyhlásit nový konkurz. Dochází k tomu i na návrh České školní inspekce nebo školské rady.

mateřské školy. Mezi tím však na obecní úřad přišel ze strany dosavadní ředitelky Naděždy Fausové dopis, datovaný 16. dubnem t. r., že se k poslednímu, tedy 30. 4. 2019 vzdává funkce ředitelky Mateřské školy Řitka. Na můj dotaz, zda je to jen prostá rezignace na vykonávanou funkci, odpověděla, že za těchto podmínek (rozuměj – za podmínek vyhlášení výběrového řízení) nebude ani řadovou pedagogickou pracovnící.“

Řada lidí si však na sociální síti mohla přečíst něco docela jiného...

Jak je vidět, přiložená kopie „vzdávacího“ dopisu p. ředitelky Fausové dokládá, že to byla ona, kdo přišel s rezignací na tento post. Výběrové řízení nebylo obráceno proti její osobě a mohla se do něj bez problémů přihlásit.

O to víc mě překvapily tanečky kolem standardního postupu při chystaném konkurzu a vzbouření na vsi, aniž by se kdokoli z těch, kteří nesouhlasí, seznámil blíž s relevantními skutečnostmi.

Fakt, že je nutné přistoupit k výběrovému řízení, nespočívá jen v tom, že nám další otálení bylo vyčítáno, že ve zdejší „mateřské“ už k tomu nedošlo dvě desetiletí a funkční období dosavadní ředitelky bylo několikrát prodloužováno...

Ale školka snad funguje ve standardním režimu, že?

Z pedagogického hlediska funguje normálně, děti, pokud vím,

Naděžda Fausová
Kytín 43
Praha – západ
252 10 Mníšek pod Brdy

Obec Řitka
Starosta obce Řitka – Mgr. Kamil Abbid
Na Návisi 54
252 03 Řitka

Věc: Vzdání se funkce ředitelky Mateřské školy Řitka, okres Praha - západ

Tímto oznamuji, v souladu s § 73a, odst. 1, zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších změn, že se vzdávám funkce ředitelky Mateřské školy Řitka, okres Praha – západ. Výkon funkce ředitelky Mateřské školy Řitka, okres Praha – západ končí dne 30.4.2019.

V Kytíně dne 16.4.2019

Naděžda Fausová

Převzal: *Martina* Dne: 16.4.2019

tam chodí rády. Navštěvovali ji i naši dva synové a líbilo se jim tam. K výchovným ani opatrovnickým metodám nejsou ze strany rodičů žádné připomínky.

Myslím si však, že tu dnes sedíme z jiných důvodů...

Přesně tak! Z pohledu obecního zastupitelstva i mého pohledu lze doložit, že jsme do objektu i provozu mateřské školy za uplynulá dvě volební období vložili nemalé prostředky, neboť – pomineme-li finanční výpomoc putující z krajského úřadu – je z větší části financována obcí Řitka. A to nejen proto, že jde o předškolské zařízení, ale i samotná budova školy je v majetku obce.

Vzpomínám si, že jsme psali o rekonstrukci kotelny.

Ale zdaleka nejen kotelna dostala novou podobu. Za těch osm let, co jsem měl se svými spolupracovníky bezprostřední vliv na chod vesnice, dočkala se „školka“ nové střechy, vyměnily se podlahy, pořídila spolehlivá zabezpečovací technika, došlo ke kompletní přestavbě kuchyně vybavené technologicky nejmodernějším zařízením, k němuž patří i *konvektomat* – profesionální kuchyňský „vynález“, který mimo jiné kombinuje vlastnosti horkovzdušné a parní trouby.

No páni – s jeho pomocí by se dalo vařit pro celý regiment...

I tak by se to dalo říct, jenže v té době byl požadavek na sto padesát obědů denně, protože školková kuchyně vařila rovněž pro klíneckou mateřskou a líšnickou základní školu. Ty si však našly náhradní zdroj stravování, takže výrobní kapacita naší kuchyně se významně ztenčila a je značně nevyužitá.

S kolegyní i kolegy ze zastupitelstva jsme docela dost dlouho očekávali, že – s ohledem na to, jak se všechno kolem nás překotně vyvíjí – i vedení mateřské školy bude patřičným způsobem reagovat na vzniklou situaci a bude se snažit najít vyhovující řešení.

Odezírám ti z tváře, že asi nenašlo, vid’?

Bohužel! Při každém jednání s paní ředitelkou Fausovou jsme naráželi na zeď, na které jako by bylo napsáno, že tohle NEJDE, tamto NEJDE...

My všichni „na obci“ chápeme, že je i vedení školky svázáno řadou předpisů, že je svízelné se v nich orientovat a rozhodnout. Ale pokaždé existuje to, co je CHTĚNÉ, a co je MOŽNÉ, nicméně je nutné najít kompromis někde mezi tím tak, aby to – lapidárně řečeno – klaplo. Z manažerského hlediska ředitelčin přístup rozhodně nebyl adekvátní všednodenní problematice, takže nebyl ani praktický, natož dostatečně prospěšný.

Jaká je tedy skutečná kapacita dotčené kuchyně?

Na základě požadavků dnes už bývalé paní ředitelky Fausové obdržela školka hygienickou stanicí oficiálně schválenou výjimku s kapacitou 150 obědů denně. Tahle číslice bývala pravidelně prodlužována, třebaže skutečné hodnoty už léta nedosahovala. Teď má tuto fiktivní kapacitu dokonce nastálo.

Avšak poté, co strážníci z okolních vsí odpadli, zúžil se jejich stav na pouhých 50 (plus-minus).

Chápu, že je to problém, protože všechno, co je naddimenzované a nepřináší užitek, je ekonomický propadák.

Máš pravdu, ale řešení by se našlo, poněvadž už dávno visí ve vzduchu otázka – proč máme dlouhé roky rozsáhlý a technologicky pokročilý gastroprovoz, který stál nemalé peníze, a je využitý jen z jedné třetiny?

Stačí naslouchat lidem ve vsi, abychom si uvědomili, že je v Řitce řada seniorů, kteří už si nevaří tak, jak by si zasluhovalo jejich zdraví, nebo nevaří vůbec a stravují se nahodile, pohříchu pomocí studené kuchyně – uzenin, sýrů, pečiva...

Mnozí z nich v sobě ani nenajdou motivaci, aby se pustili do nějakého kuchtění, protože prostě nemají pro koho a oni samotní „už se přece nějak odbudou“.

Ale někteří si přece dopřávají onu donáškovou, respektive dovozovou službu.

Ano, víme o takových, co si platí za poměrně štědrý peníz obědy z okolních restaurací, třeba z Jíloviště, ale to bychom teď coby představitelé obce rádi radikálně změnili právě tím, že by jim školková jídelna – která navíc pro děti vaří dietní jídlo, což by mnozí z nich vrchovatě uvítali – vyšla vstříc a onu děravou kapacitu aspoň zčásti naplnila.

No a co tomuhle vstřícnému gestu bránilo?

Bohužel na straně managementu školky jsme neobdrželi kladnou odezvu, neboť paní exředitelka Fausová opakovaně vyrukovala s argumenty, proč to nejde...

Upřímně řečeno – od manažera obdobného zařízení bychom očekávali přesný opak, a to nejen na zasedáních zastupitelstva obce...

Kdyby byla alespoň náznakem přitakala, že to (snad) nějak půjde, od prvního okamžiku bychom jí byli nápomocni!

Myslím, že v konečné teče by to kvitovali i ti senioři, protože by to tak trochu byl „domácí pokrm“.

Máš pravdu, ale nejen to: vždyť na jídlo ze školkové kuchyně

bychom jim v rámci sociálních služeb dokonce mohli jistou částku přispívat. Není nejmenší důvod dotovat cizí subjekty.

Takže jaké byly ty argumenty, proč to nejde, vlastně teď už NEŠLO?

Jestli důvodem neochoty, aby to šlo, byla neexistence zavážkového vozidla, přepravky nebo třeba jiné kalkulace pro dospělé – minimálně z mého manažerského pohledu jsou to pouze techniko-organizační problémy, ale nic zásadního a nepřekonatelného, co by znemožňovalo nabídku uskutečnit.

To už je skoro mrhání tím, co je k dispozici, ale leží ladem, co říkáš?

Víš, mně připadá úplně absurdní, že vlastníme vybavenou velkou jídelnu se vším všudy, zatímco černolická mateřská škola si brala obědy z řítecké pizzerie Beruška, dokud ještě byla otevřená.

Místní anglická „mateřská“ od námi zřizované školky taky obědy neodebírá.

Znovu opakuju: gastronomický provoz i servis naší školky je ABSOLUTNĚ NEVYUŽITÝ!

Ale to přece není všechno, co obecní zastupitele, a potažmo i tebe pálí, že se nemýlí?

Ani v nejmenším. Začnu obecně: Řítka vůbec nevlastní budovu nebo aspoň vhodné prostory pro mimoškolní činnost nebo zájmové kroužky, jazykové kurzy... Obecní úřad je tak malý, že jsme rádi, když si v omezených prostorách vystačí alespoň veřejná knihovna.

A jsme zase u školky – opětovně se totiž nabízí otázka, proč už léta letoucí nejsou využívány kapacitně volné prostory v této budově? Jestli to naráží na hygienické předpisy, zajímalo by mě, na jaké? Pamatuju si, že už v minulosti se na nás obraceli rodiče, že by rádi pořáдали ty a ty kurzy, cvičení, jenže to prý – ústy vedení školky – nebylo proveditelné. Momentálně (tehdy) snad možná ano, ale po dílčích stavebních úpravách, proč ne (?) – shodujeme se zpětně za obec se všemi zastupiteli. Ale znovu a znovu jsme

se ocitali před oním CHTĚNÝM a MOŽNÝM. Iniciativa, aby to bylo MOŽNÉ přece musí vycházet od manažera školky, od toho je ředitel ředitelem. Rozhodně tam není proto, aby veškeré podněty od samého počátku negoval!

Co tedy na obci očekáváte od nového výběrového řízení?

Na takhle přímočaře položenou otázku přímočará odpověď, která vychází z toho, o čem se celou dobu bavíme. Jsme optimisty, když od konkurzu očekáváme, že vítěz, který z něho vzejde, bude schopen plnit požadavky zřizovatele – to na jedné straně. A na druhé by neměl postrádat schopnost přicházet s osobními nápady, jak to nebo ono změnit k lepšímu, jak vyhovět nápadům druhých, takový, KTERÝ NEZNÁ SLOVIČKO NE.

Ono je někdy nebezpečné, že se přílišná iniciativa dostane do střetu s odborností. Nebojíte se toho, coby představitelé státní správy?

V žádném případě nechceme zasahovat do pedagogického procesu, což nám ani nepřísluší. Ale do čeho mluvit chceme bez obalu, je i problematika, která nám v podání ředitelky Naděždy Fausové letitě vadila natolik, že u kolegů ve vedení obce vyvolávala značně negativní reakce – totiž to, co si nedokázala dát dohromady z ekonomického hlediska...

Případně naše školka dostává na hlavu poměrně značnou částku peněz, kterou když porovnáme s ostatními školkami stejně či obdobně velkých obcí, jsme na tom obdobně. Rozdíl je však jinde – řítecká školka má jedno z nejnižších školných... Ne – a to bez zdvihání obočí – nemyslíme si, že by mělo být nějak dramaticky zvyšováno, ale o 50 korun zvýšené školné dělá na nákladech obce úsporu ve výši statisíců! Taková možnost by tu byla.

Jenže potencionální zvýšení školného je vázáno na takzvané neinvestiční náklady, kam spadá rozličné zařízení, nábytek, hračky... Bohužel k ředitelování paní Fausové léta patřila i praxe oslovovat rodiče, zda by školce nedali nějaký dar. Z hlediska obce je to iritující skutečnost už z toho hlediska, že tohle jí zřizované zařízení od ní dostává nemalé finanční prostředky a za ně si mohla dovolit nakupovat ledasco, aniž by se čehokoliv doprošovala cestou milodarů. Díky jim však žádné neinvestiční náklady nemá a to je špatně, neboť díky tomu NEMŮŽE NASTAVIT ZVÝŠENÍ ŠKOLNÉHO.

To je pak začarovaný kruh. Hranatá koule!

To opravdu nemá logiku...

Nemá. Přestože mezi rodiči jsou i movitější, kteří jsou schopni dát víc a přispějí. Ale vůči ostatním to není zrovna elegantní řešení, vždyť jak se potom mají cítit?

Vzpomínal jsi onehdy na nějaký případ s televizí, o co šlo?

No ten byl z mého pohledu přímo odstrašující! Ve školce měli staré, takzvané CRT televize s vypouklou obrazovkou. Navrhl jsem p. ředitelce, že bych přivítal, kdyby koupila do každé třídy – vždyť na to měla obecní peníze – „placaté“ televize. No a jak to dopadlo? Koupila jednu...

Navíc jsem se potkal u elektroodpadu s jednou z učitelek, která se mě ptala, jestli při úřadě nemáme ještě nějakou funkční placatou televizi. Říkám – to si ze mě děláte legraci... Ta jedna koupená totiž byla s malou úhlopříčkou. Nač se má halda dětí tísnit před „stovkovým“ televizorem, když se mohly pohodlně usadit před pořádnou obrazovkou?

Ptám se – co nebo na čem bývalá šéfová školky ušetřila? Kde je jaká úspora? To mně hlava nebere... Takové pseudošetření je k ničemu! Když už jednou ty peníze od obce dostanu, tak je přece smysluplně utratím. Podotýkám – smysluplně! Vždyť pěkné a potřebné vybavení mateřské školy je přece naše vizitka.

Takže raději „koledovala“ u rodičů?

Sám dobře znáš ze své branže tak trochu módní slovíčko *feedback*, česky zpětná vazba. Touhle formou jsem se často dozvídal, že proběhla sbírka na tohleto, na támhleto. Tak buď budu mít „vinou“ osobního alibismu úředně posvěcené všechno, nebo budu postupovat samostatně. Já jsem nepochybně pro druhou variantu, ale musí to mít hlavu a patu.

Trvám na tom, že školka se kromě toho, co jsme do ní nainvestovali – navzdory tomu, že se kolem nás všechno zákonitě mění – za nějakých deset let prakticky vůbec nezměnila... Nikdy se doba, jejíž je součástí, nepřizpůsobovala člověku – naopak člověk se musel přizpůsobit době! Vyvíjí se kultura všeho možného, vyvíjejí se stravovací návyky, vyvíjí se atmosféra, kterou spolu vytváříme. Všechno se vyvíjí, a proto se oklikou vracím k tolik potřebnému výběrovému řízení na nového manažera školky, který by měl tuto atmosféru v říteckém domě předškolních dětí oživit.

Koneckonců volby do obecního zastupitelstva jsou každé čtyři roky a taky mandát těchto lidí, ani mandát starosty nikdo pravidelně neprodlužuje...

Tady si dovolím poznamenat to, co se vyrojí při každé chystané výměně – a to snad všude na světě – za tím něco je...

Není! Ano, tak už to na světě chodí, že někteří se rádi baví a začnou šťourat do osobního života těch, kteří z titulu své funkce rozhodují, místo toho, aby se seznámili s pohledem druhé strany, nejen té zdánlivě ublížené.

Když holt někdo nemá dostatečně intenzivní a uspokojivý vlastní život, snaží se prožít alespoň jiný, náhradní. Tam si to může užít.

Jednoduše řečeno: každé výběrové řízení má svá pravidla a není za ním nic, co by stálo za pochyby.

Znamená to, že se do něj může přihlásit i dosavadní ředitelka Naděžda Fausová?

Jistěže. A pokud se přihlásí jako jediný uchazeč a nebude mít žádnou odbornou konkurenci, pak bude ředitelovat dál, protože bude „vysoutěžená“, i když je to trochu paradox, jelikož soutěž by měla probíhat mezi aspoň dvěma subjekty. Ale „to se nedá svítit“... Školka zkrátka nemůže být bez vedení! Považuji ředitelčino gesto vzdání se funkce za ryzí kapric, a jestli se některé maminky, kterým je tahle skutečnost neznámá, na sociální síti pustily do petice za její setrvání ve funkci, pak bych byl opravdu rád, aby přijaly prostý fakt, že to byla ona, kdo rezignoval, nikdo

ji nevyhazoval!!!

Kromě toho je její rezignace podána velmi kapriciózním způsobem, neboť jako ukončení pracovního poměru uvádí 30. 4. t. r., ANIŽ BY COKOLIV KOMUKOLIV PŘEDALA. Mimo jiné podle zákona je povinna funkci vykonávat do doby, dokud své kompetence a vše ostatní nepředá své nástupkyni nebo nástupci. Notabene 2. května 2019 je zápis do mateřské školy... To je poměrně komplikovaná záležitost, jakou dělala výhradně paní ředitelka. Nicméně jsme se i touto potíží zevrubně zabývali a vyřešili ji.

Termín zápisu do mateřské školy (MŠ)

Může být konán v období od 2. do 16. května. Ředitelka MŠ stanoví po dohodě se zřizovatelem místo, termín a dobu pro podání žádosti o přijetí dětí k předškolnímu vzdělávání od následujícího školního roku a zveřejní je způsobem v místě obvyklým – to je na internetových stránkách MŠ, na dveřích budovy MŠ Řitka a na vývěsce obce Řitka. O přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání rozhoduje ředitelka MŠ ve správním řízení.

Ale to opravdu ze strany paní Fausové nesvědčí o nejserióznějším přístupu.

Tady vidíš, jak naprosto banální záležitost, jakou je vypsání výběrového řízení, a to zdůrazňuju – PO TŘIKRÁT PRODLOUŽENÉM FUNKČNÍM OBDOBÍ – dokáže vyvolat menší vzbouření na vsi, dokonce zlou krev...

Mrzí mě to, vždyť máme řadu starostí a rozdělaných akcí, které si vyžadují klid při rozhodování, soustředění. Před námi je převzetí stavby čistírny odpadních vod, která právě v téhle době finalizuje, dohadování se zhotovitelem, takzvaná „natahovaná“, zkrátka klasika při podobných akcích. Do finále se dostává i generální rekonstrukce veřejné zeleně a v neposlední řadě se přibližuje termín 2. ročníku Pochodu Pičín – Řitka, který nás bez nadsázky pasoval do role jednoho z nejpobulárnějších *vejšlapů* na území naší vlasti. Dokonce o jeho existenci začaly jevit zájem i mezinárodní instituce a to nás velice těší.

Kromě toho už zahajujeme přípravu na léto, zatímco nelze zanedbávat běžnou agendu, která tvoří páteř všednodenní práce obecního úřadu. A ta je poměrně rozsáhlá – trend nadřízených orgánů je „nakýdat“ na obce co nejvíc. V rámci šetření ve vrcholových sférách státní správy se totiž většina papírování přesunuje směrem dolů – k nám na obce.

MŠ ŘITKA
...SLAVÍ TŘICÁTINY!

KDY: 10. 5. 2019 (14:00 - 18:00)
KDE: v budově a areálu MŠ Řitka

**Čeká Vás divadélko, bubnování,
živá kapela, vzpomínání atd.**

DOBROU NÁLADU S SEBOU!
TĚŠÍME SE NA VÁS! :-)

1989-2019

NAŠE ŠKOLKA MÁ NAROZENINY 😊

Něco málo z historie....

.... je tomu již 30 let, kdy byla dne 29.3.1989 otevřena naše mateřská škola.

Nejprve byla v provozu jen jedna třída, kterou navštěvovalo 25 dětí. Ředitelkou MŠ byla jmenována Mgr. Jaroslava Růžičková. Od září 1990 se otevřela i druhá třída a školku tak mohly navštěvovat děti nejen z Řitky, ale i z Trnové, Jíloviště, Klínce a Líšnice, které byly do MŠ svázeny vozidlem státního statku. Provoz MŠ se z důvodu požadavků dojíždějících rodičů prodloužil od 6.15 do 16.45 hod z původních 7.00 až 16.00 hod. V průběhu let zajišťovala naše školka nejen předškolní vzdělávání pro okolní vesnice, ale také po delší dobu i stravování pro Základní školu v Líšnici a později i pro MŠ v Klínce.

V roce 2001 odchází paní ředitelka Mgr. Jaroslava Růžičková do důchodu a do funkce ředitelky je na základě konkursního řízení od srpna 2001 jmenována Naděžda Fausová.

1.1.2003 přechází všechna školská zařízení do právní subjektivity a naše MŠ proto získává nový oficiální název: Mateřská škola Řitka, okres Praha-západ. Jejím zřizovatelem je nadále obec Řitka. Ta také zajišťuje veškeré investiční a většinu neinvestičních nákladů a vychází MŠ maximálně vstříc.

Od 1.9. 2013 má naše MŠ navýšenu kapacitu na 52 dětí, po 26 dětech v homogenních třídách (rozdělení dětí na třídách dle stejného věku).

Personální zajištění mateřské školy v současnosti....

Personál v mateřské škole se po léta provozu moc neměnil. V současné době jej tvoří čtyři pedagogové včetně ředitelky školy – **Naděžda Fausová** (v MŠ od září 1990), **Jaroslava Zákorová DiS.**(v MŠ od 2004), **Dana Jará** (v MŠ od září 1990) a **Lenka Rathausová** (v MŠ od 1992), školnice **Alena Wurmová** (v MŠ od 1989) , uklízečka **Gabriela Gjulemetova** (v MŠ od 2012), vedoucí školní jídelny **Jiřina Bartůňková** (v MŠ od 1989) a kuchařka **Marcela Sudová** (v MŠ od 2016). Velkou oporu v inkluzivním vzdělávání máme i v asistentech pedagoga: **Janě Novákové** a **Gabriele Gjulemetove**. Nesmím zapomenout i na pana **Jana Legenyo**, který nám zjišťuje pomoc v drobných opravách a pomáhá nám udržovat naši krásnou zahradu.

Něco o našem školním vzdělávacím programu.....

Od roku 2001/2002 si naše mateřská škola vytvořila svůj vlastní Školní vzdělávací program - šitý „ na míru“.

V současné době má tento Školní vzdělávací program název „**Duhová školka**“ a na jeho základě získávají děti hravou formou a prožitkovým učením ucelené informace o světě kolem nás a spoustu potřebných dovedností. Ve školce si stačíme nejen hrát, povídat si,

vyprávět pohádky, kreslit, malovat, vyrábět spoustu věcí, zpívat, tančit, cvičit a někdy i trochu zlobit... 😊, připravovat se na školu a učit se počítat, určovat písmenka na začátku a na konci slova, vpravo, vlevo a spoustu dalších užitečných věcí. Učíme se nejen chránit svoje zdraví, ale i jak se k sobě máme navzájem kamarádsky chovat a být jedna velká ŠKOLKOVSKÁ RODINA.

Jak jsem již napsala, preferujeme rodinnou atmosféru i rodinný přístup k dětem. V současné uspěchané době se stále více zaměřujeme na podporu kamarádských vztahů mezi dětmi, učíme se navzájem pomáhat si a respektovat zájmy a práva druhého. A daří se nám to, ve školce jsme „prima parta“ 😊

A teď malá hádanka....

Dokážete odhadnout, kolik dětí absolvovalo naši mateřskou školu ? Neskutečných **1 422 dětí**, některé se k nám nyní vrací již se svými dětmi. A co teprve, když nás tito tátové a mámy osloví: „Ahoj teto, poznáváš mě?“ V tuto vzácnou chvíli si člověk uvědomí, že naše práce a láska k dětem nebyla marná a stála za to! **A na závěr některá povedená moudra našich dětí....** 😊

„ Paní učitelko, mě se to nějak zarubilo...“ (oblečení rubem nahoru)

„ Mezi jarem a zimou je třeba zima a jaro.“

„ Já bych chtěl k pití pokakolu.“

„ Když jsme hráli poming, tak jsem udělala calto .“

„ Kluci, vy neumíte vůbec chodit rychle!“ „Teto my nejraději chodíme autem.“

„ Mě bolí nohy až na zem.“

„ Měla jsem obřinu na koleně.“

„ Teto, my dneska ve školce vyráběli tatínky.“ (malovali tatínky)

„Co potřebuje tatínek ke své práci?“ „Peněženku!“

„Janičko, nemluv při obědě.“ „ Teto, ale já si přeci musím procvičovat tu logopedii!“

„ Podívej, jaký jsem nakreslil kytičky pro maminku.“

„No ty jsou krásný a teď nakresli obrázek pro tatínka.“

„ To nemusím, oni si to budou střídat!“

Ze světa zvířátek:

„ To je teto, motorožec.“ (nosorožec)

„ Teto a vletěla jim do okna vos a pálená.“

Husa má.....houserátka.

Mládě koníka jehříbeček.

Povolání :

„ Kdo maluje? “ „malovač“

„ Kdo šije šaty?“ „Paní oblečinka.“

„Kdo peče cukroví?“ „Paní pečovnice.“

„ Co se dává do pece?“ „Děti!“

„Kdo pracuje se dřevem?“ „Řezec, truhlík, truhlíř, truhelník.“

„ Kdo potřebuje na práci kladívko?“ „Datel.“

„Kdo staví dům?“ „Táta, betovník.“

A co popřát naší školce k jejím 30. narozeninám?

MILÁ ŠKOLIČKO,

**PŘEJI TI JEŠTĚ DLOUHÁ LÉTA TVÉHO TRVÁNÍ,
SPOUSTU HODNÝCH A ZVÍDAVÝCH DĚTÍ, SPOKOJENÉ
RODIČE A STÁLE NADŠENÉ ZAMĚSTNANCE.**

Za kolektiv MŠ Řitka napsala Naďa Fausová

Zelené, nikoliv proschlé stromy a keře

„Věděli jsme, že řítecká hlavní ulice – Pražská – bude vyžadovat úpravu zeleně, stejně jako ulice, která už je stavebně stabilizovaná: Sportovní,“ konstatuje starosta obce

Tak by klidně mohla znít parafráze někdejší více než sporné knihy Václava Klause Modrá, nikoli zelená planeta, který se v pozici posledního Mohykána stavěl (a staví) proti varování před klimatickými změnami a ochraně životního prostředí vůbec. A to druhé – přidáme-li k této ochraně ještě slovíčko *zvelebení* – ani v takové vsi jako je Řitka zkrátka vůbec není neaktuální. Ostatně poslouchejme starostu Kamila Abbida i místostarostku Marii Léblovou.

Zdeněk Lebl

Foto: autor

Bylo to v našem druhém funkčním období v letech 2013 až 2018, tedy v době, kdy jsme řešili nejpalcivější problémy – komunikace, chodníky, když Státní fond životního prostředí České republiky (SFŽP) vypsal dotaci.

Jako obec, která není dostatečně finančně saturovaná, jsme to uvítali, neboť nastala příhodná doba vesnici nejen udržovat v chodu, ale rovněž zkrášlit. Stačilo rozhlédnout se po obecní veřejné zeleni, abychom si uvědomili, že je to – jak se říká – každý pes, jiná ves, tradiční ořechy na návsi dosluhovaly.

Už v našem prvním funkčním období místostarosta Antonín Dvořák občas koupil nějaký ten stromek a vysadil ho, jenže jeden byl takový, druhý „makový“, jednou se udržel, podruhé uschnul.

Living in green čili žít v zeleni

Byla tu ještě jedna zastupitelka a ta si taky dávala za cíl zvelebení vsi, takže jsme oslovili zainteresované firmy zabývající se činností takové obnovy. Ne všechny jsou ovšem natolik fundované, aby mohly žádost pro SFŽP zpracovat v takové podobě a odbornosti, aby odpovídala všem náležitostem. Pro tento účel nám byla doporučena firma **Living in green s. r. o.** z Dobřichovic, protože dáváme přednost „podnikům“ z blízkého okolí.

První naši žádost Fond nepřijal proto, že by byla špatně připravená, ale kvůli obrovské poptávce ze strany obcí! Dotace se totiž pohybuje kolem sedmdesáti procent uznatelných nákladů. Navíc společnost, jež bude projekt realizovat (**OK GARDEN**), je povinna se o výsledek své práce starat ještě tři roky. Vždyť

nejde jen o samotnou revitalizaci zeleně – kupříkladu u rybníka se bude budovat i *mlatová cesta*.

Mlatová cesta

Jejím základem je provedení jejího lóže. Prvním krokem je proto úprava podloží budoucí cesty, takže je nutné odstranit bagrem zeminu a vytvořit prostor pro kamení. Záleží i na odvodu vody, pokud je v daném místě potřeba. Každá nanesená vrstva se musí mechanicky zhutňovat. Jako svrchní materiál se používá šterk nebo drcený vápenec, který se rovněž zhutní.

Ochranáři souhlasí

Věděli jsme, že řítecká hlavní ulice – Pražská – bude vyžadovat úpravu zeleně, stejně jako ulice, která už je stavebně stabilizovaná: Sportovní. Na základě zadání SFŽP veškeré úpravy musí být realizovány na území obce! A jelikož my takových pozemků příliš nevládneme, i samotný výběr byl zúžený. Někdejší louka *pivovárka* mezi rybníkem a zastávkou autobusu, náves i Sportovní ulice obecní jsou.

Ale pozor – není to tak, že by se kácelo všechno, co v dotčených lokalitách roste a stojí. Nová výsadba se skloubí se stávající, aby se harmonizovalo staré s novým. Konečně k vlastnímu kácení se přistoupilo pouze u dřevin, které jsou v žalostném stavu, dřevin, které jsou druhově nepůvodní. K tomu se navíc v rámci posuzování projektu vyjadřovala i navýsost respektovaná Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky.

Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky (AOPK ČR)

Vytváří, získává, zpracovává, spravuje, interpretuje, zpřístupňuje a poskytuje data a dokumentace na úseku ochrany přírody a krajiny. Také provádí potřebná sledování, šetření a dokumentace v ochraně přírody a krajiny, poskytuje informace, vypracovává odborná stanoviska, metodické materiály a znalecké posudky v oborech ekonomika a ochrana přírody.

Vrací se původní druhy

Je všeobecně známým faktem, že dřeviny, které do této lokality patří, jsou odolnější vůči chorobám i výkyvům počasí, krom

Ořechové kmeny na návsi byly tak prohnílé, že se v jejich útrokách vytvořil solidní kompost

Zatímco tenhle byl dutý tak, že jeho další osud hrozil zřícením...

Tenhle vysokorychlostní udělatel „rozmydlí“ pařez nacimprcampr

toho poskytují drobným živočichům – hmyzu, ptactvu i savcům šestkrát víc potravy než dřeviny, jež do ní druhově ani historicky nepatří. Svě o tom vědí například včelaři, vždyť pěstování monokultur omezuje výběr včelí pastvy.

V neposlední řadě obecní zastupitelstvo muselo vzít v úvahu i hledisko estetické, lidově řečeno – chtěli jsme tu například stromy nebo keře, které hezky kvetou, třeba magnolie. Takhle to ale bohužel nešlo, jak SFŽP, tak AOPK trvaly na tom, že **nově vysazené dřeviny musejí být původní!**

Takové, které sem patří podněbně, svojí výškou z hlediska nadmořské výšky, v níž se Řitka nalézá a podobně.

A došlo na kácení

Všehovšudy kolem dvaceti kusů stromů. Ale nejdřív jsme museli vysoutěžit zhotovitele prací, tedy firmu, která vlastní potřebné certifikáty, praxi v oboru a splňuje veškeré profesní parametry. Takže na sklonku loňského roku jsme vítězné firmě OK GARDEN předali „dílo“, jak práci na naplňování projektu zhotovitel nazývá a podle něj postupuje.

My jakožto obec se nemůžeme nijak od projektu odchýlit, protože bychom za to byli penalizováni.

Jedná se o evropské finance a vystavili bychom se nedodržení podmínek dotace. A že se tyhle okolnosti sledují, nás poučila minulost, kdy jsme se drobně odchýlili od striktního plánu, neboť nám takový postup připadal logický, a pak jsme za to byli popotahováni. Sám za sebe (*poklepáním na stůl zdůrazňuje starosta*) nebudu nic riskovat, a když tam bude napsáno KÁCET, tak se zkrátka bude kácet, a když NEKÁCET, strom zůstane stát! Dlužno poznamenat, že **místo 20 vykácených stromů bude vysazeno 60 nových!**

Pařezy i jámy na návsi zmizely – takhle se skví nová výsadba!

A namísto přestárých a proschlých křovin, náletových dřevin a ruderálního porostu se vysadí 1800 nových křovin.

Romantika u rybníka

Například se k rybníku vrátí brčál, který si často bereme do úst, když říkáme, že je něco zelené jak brčál. Ale málokdo z nás ví, že je to rostlina s něžnými modrými kvítky a mnozí ji máme na svých zahradách či zahrádkách pod jménem *barvinek*, což je taky rodové jméno dřívějšího, ale mezi lidmi zavedenějšího názvu brčál.

Ruderální porost

je odborný ekologický pojem, jímž je v ekologii označováno společenstvo rostlin a živočichů, které vzniklo na ruderálním (rumištním) podkladu, tedy takové, jež vzniklo v podmínkách člověkem výrazně pozmeněného prostředí. Jsou to porosty rostlin například na rumištech, smetištích, výsypkách, náspech, na okrajích cest a v příkopech podél nich apod. Pro tato místa je typická vysoká koncentrace živin (draslík, dusík).

Zelená představuje život

Jak už to tak bývá – když poopravíme staré rčení – není na světě skutek ten, aby se zavděčil lidem všem, někteří se k revitalizaci vsi vyjádřili s pochybami, ale v porovnání se souhlasnými projevy to zdaleka není nějak dramatické.

Málokdo je rád, když se kácí vznešený strom poskytující útočiště ptákům a nám v létě úlevný stín, jenže i strom, stejně jako člověk nebo kterýkoli živočich či rostlina mají svoji životnost, závislou

Pomník obětem světové války při zdi pošty i jeho okolí se brzy dočkal jiného stanoviště a místo se příjemně prosvětlo

Hromadu větví z nepůvodních dřevin za obecním úřadem pověřeni pracovníci brzy odstranili

na zdravotním stavu. S tím neuděláme nic!

Ale ještě jednou podotýkám – podíváme-li se do Projektu rekonstrukce sídelní zeleně v centru obce Řitka – jak se průvodní zpráva společnosti Living in green s. r. o. nazývá, zjistíme, že se kácí opravdu minimálně. Naopak se zmíněná zeleň upravuje ořezem, ošetřuje, de facto léčí, aby měla perspektivu růstu, například aby strom neměl vychýlenou korunu, což by působilo komicky.

Na závěr snad jedna zastřešující věta: Slovo revitalizace pochází z latinského *re*, tedy **znovu** a *vitalis*, česky **životný, životaschopný, oživení...**

Z hlediska odpovědnosti za bezpečnost obyvatel vsi je třeba vzít v úvahu, že předmětné stromy či jiné dřeviny a keře stojí na obecních pozemcích a jsou tedy obecním majetkem.

Rovněž Sportovní ulice dostala nový – přívětivější háv a vysazené stromky bytelnou oporou

OK GARDEN

zahradnická společnost

Těžká technika si s terénem dokáže poradit – zbytek je na ruční práci...

Muž ztrácející se v koruně prořezává letitý, ale respekt vzbuzující topol u rybníka

Partie u říteckého rybníka už není tak nepřírozeně zahuštěná jako před zahradní úpravou

A k rybníku se vrátí brčál, který sem odedávna patřil, protože má rád stín i polostín. Nezapomeňme, že je to jen prastarý název pro barvínek, jaký máme mnozí z nás na svých zahrádkách či zahradách

Kočíčky – vrboví plyšáci

Vrba jíva (*Salix caprea*) patří mezi okrasné stromy a hned brzy zjara se svými zlatavě plyšovými květy hlásí o slovo. Nás ale už po staletí zajímají ještě před rozvinutím, a to pro svůj povrch připomínající kožíšek kočiček. Tehdy je taky jako **kočíčky** řežeme do vázy.

Kromě toho, že se vrbové tunýlky brzy stanou eldorádem dětí, jde také o pozoruhodný estetický a odpočinkový prvek

Mlatová cesta bude bytelně zpevněna kovovými bočnicemi

Mlatová cesta byla původně směřována na silnici, což byla chybně uchopená myšlenka, protože my nemáme zájem, aby se rodiče s dětmi ocitali na nebezpečném úseku silnice. Došlo tedy ke změně schválené projektantem, takže cesta u odpočinkové zóny s dětským herním prvkem bude zasmyčkována, ukončena.

Navíc – a z toho mám radost – po dohodě s Krajskou správou údržby silnic bude na blízké zastávce autobusu instalováno svodidlo, aby se lidé využívající odpočinkovou zónu cítili komfortně a bezpečně.

V souvislosti s revitalizovaným prostorem u rybníka bych moc chtěl zdvihnout spolupráci s místním rybářským svazem, který se k potřebným změnám postavil neobyčejně vstřícně. Těším se i na to, že právě rybáři budou příjemně překvapeni, kolik jim kolem vodní plochy vzniklo nových a doslova libečných zákoutí,“ pevně věří starosta Kamil Abbid.

„V rámci projektu revitalizace obecní zeleně tady u rybníka nejde jen o prostou výsadbu, ale obecně o zkulturnění zdejšího prostředí. Bude tu vybudována takzvaná mlatová cesta ze ztuhlého vápence, vedle stromků přijdou lavičky. Vzniká tu i zajímavý prvek – tunýlky z vrby jívy, které se určitě stanou především dětskou atrakcí, až sem s nimi budou maminky chodit. Jde o živý materiál, který – jak bude mohutnět – bude se tvarovat, protože výhonky porostou, jak to u vrby známe, velmi bujaře.

Inzerce

ZAPŮJČENÍ PŘÍVĚSU ZDARMA

k nákupu u nás

www.rokal.cz

STAVEBNINY

Festival vzpomínek a nových nadějí

Zdeněk Lebl

Foto: autor

Když se na sklonku loňského roku „u Filípků“ v řítecké usedlosti Veselka sešli ti, kteří už něco pamatují, mají zkušenosti, nepřeborně zážitků, ale i vůli „oslavit si“ dny všední i sváteční, a to i v pokročilejším věku, rozhodně se takový počiněk nemohl nenazvat příjemně stráveným odpolednem.

Vždycky mě mrzí, když se dívám na televizní souboj s pamětí AZ kvíz a dotyční soutěžící se představují asi takhle: „*Já už jsem důchodce* nebo *Už jsem léta v důchodu* a tak podobně. Jako kdyby ono příslovce *už* bylo nějakým začátkem konce... A to jsme ještě neřekli nic o ne úplně komfortním

slůvkem *důchodce*. Však to je taky pěkně nešetné. Pro nás, kteří jsme co do věku spadli do téhle kategorie, se v poslední době přece vžilo kapku jiné názvosloví – hlavně *senior*, *starší člověk*, v množném čísle pak třeba *občané třetího věku* nebo nejnovější zařazení *ženy (muži) 60+ (70+...)*. A taky: není málo těch, kteří – ať už z nedostatku pracovních příležitostí nebo prostě proto, že „byli odejiti“ ze zaměstnání pár let před dovršením důchodového věku – nuceně odešli do penze, takže na ně v nějakých dvaapadesáti, pětapadesáti pohlížíme jako na důchodce, byť s vizáží, že by mohli skály lámat?

Slova jak podle šablony

Tak či tak jde při označení toho kterého člověka za *důchodce* rovněž o citové zabarvení, které nemusí být vždycky lichotivé. Vrcholem představení se v televizním „ázetu“ je totiž vyložení seabemrskácké: *Jsem starobní důchodce...*

Mnohý takový „starobní důchodce“ leckdy vypadá mnohem líp než příkladně ani ne padesátiletým životem uvláčená bytost

V příjemně vytopeném, komfortním a útulném prostředí Usedlosti Veselka bylo to odpoledne a podvečer seniors doslova „natřískáno“!

Manželé Brabencovi jako první roztančili sál...

s rachitickým, tedy nedužným vzezřením kuřáka nejen obyčejných cigaret, nebo človíček, který se prostě neumí srovnat se svým bytím.

Kromě toho přidavné jméno *starobní* už je přímo cítit starobou, a to si my, kteří od státu – jemuž jsme každý měsíc dlouhá léta našeho aktivního života odevzdávali nemalý peníz na sociální pojištění – pobíráme doživotní rentu, to si fakt ani za mák nezasloužíme!

No to snad ne!

Na internetovou encyklopedii dokonce umístil nějaký chytřák k pojmu slova „důchodce“ takovýto text: *Důchodce je člověk, muž či žena, který již nepracuje, ale pobírá starobní důchod. Důchodci jsou obvykle starší lidé na sklonku svého života...*

A pak se nedivme, že slovíčko *důchodce* má pomalu hřbitovní nádech!

Dnešní „velební kmeti“ spíš vypadají, že chytli druhou mízu...

Daleko šetrnější a z hlediska oslovení spravedlivější název *senior* tedy označuje člověka obecně staršího, odlišuje syna (juniora) od jeho otce (seniora) a rovněž ve společnosti je spojován s vyšší autoritou.

Dlužno poznamenat, že náš právní řád pojem *senior* nezná. Ale ani my jsme nevěděli, a není to zase tak dlouho, že někdejší střední věk se v posledních bezmála třiceti letech jaksi přehoupl do stáří. Však se podívejme na fotky či do rodinné filmotéky, že ti „naši“ tehdy vypadali až o deset let starší, než teď v jejich letech vypadáme my.

Kde jsou ty doby, kdy plejáda českých umělců na čele s básníkem Jaroslavem Vrchlickým blahopřála váženému kolegovi Svatopluku Čechovi k padesátinám oslovením *Velebný kmete...* Stalo se v Obříství u Mělníka roku 1896.

Jenže dnešní staří – jak

„Tak vás tady všechny vítáme...“ nechali se slyšet starosta Kamil Abbid a místostarostka Marie Léblová

„No řekni sám, kde mají důchodci takovýhle parádní posezení?“ Ale možná, že „Láďa“ Vlček řekl něco jiného – každopádně se na setkání těšil.

Dřevo, kámen i luxusní osvětlení, to je jen zlomek skvostného interiéru „u Filípků“

jsme si řekli – jsou mnohem mladší než v době našich dědů, pradědů, takže skutečný věk nám neznámého člověka mezi pětáctýřiceti a sedmdesáti lety se často spolehlivě určit ani nedá. Senior tudíž vůbec nemusí být *ten starý chlap (babka)*. Třebas pro řadu těch, kteří se nad pojmem *senior* zastaví, slovo představuje prostě přestárlost, stařeckost, což platí zejména tam, kde se svými rodiči či prarodiči lidé nebydlí. A to už je úplně scestný pohled na realitu.

Aktivní stáří jde prostě s dobou

Je navýsost hloupou skutečností, že pojmenování *důchodce* dostalo najmě v posledních desetiletích snad až hanlivý odstín, protože „neumí“ (nechce) hodiny vysedávat u počítače, hrát akční hry, má moře volného času, protože nemusí chodit do práce, utruhuje si od úst, jelikož dostává almužnu od státu, jehož kasu zatěžuje nemocemi a operačními zákroky... a tak dále, a tak dále... A i takové smýšlení je pořádně zavádějící, vždyť poměr mezi stářím duševním a fyzickým ani náhodou nebývá přímo úměrný skutečnému věku. Potkáváme snad málo pětadvacetiletých „nemakačenků“ či feťáků, jejichž elán skomírá na truchlivé cestě do márnice?

Na druhé straně si pak nelze nevšimnout, kterak si co do věku pro někoho odepsaní strejci udržují kondičku rekreačním sportem, zatímco jejich stále ještě „drahé polovičky“ klidně v pětasedmdesáti jezdí na přednášky Univerzity třetího věku, která je součástí systému celoživotního vzdělávání na půdě vysokých škol. A jsou to vesměs právě senioři, kteří si to štrádají po znače-

Z nahlledu vynikne zdejší strop nebo třeba stylový gril

Vpravo se spokojeně usmívá dnešní hostitel, majitel *Usedlosti Veselka* – Ludvík Filípek

ných cestách polí, lesů i luk, a to i o víkendech, kdy bychom tu měli ve většině potkávat mládí v takzvaném aktivním věku...

Mladí budou taky jednou staří

Zatímco všichni slušní senioři za to, že své zemi věnovali ze sebe jen dobré, v lepším případě to nejlepší – majíce za sebou nepřeborně práce fyzické nebo duševní – by si rozhodně zasloužili označení osob požívajících zvláštní úcty, potýkají se nezřídka s nevraživým, ba hanebným pohledem, byť jen o generaci mladších spoluobčanů.

Na mediálním nebi totiž tu a tam zazáří jakási nedomrlá hvězda, která se snaží vykalkulovat, kolik asfaltů či bílých límečků musí vydělat na jednoho důchodce. Nebo aktivně příživují nestárnoucí „jobovku“ o tom, jak chudinka naše společnost díky dokonalejší medicíně stárne, takže důchodců přibývá jako hub po dešti, čímžto nedejbože za pár let nebudou finance na důchody těch, kteří jsou teď mladí... Ale to už je tak trochu pláč do vlastního hnízda neschopnosti prosazení slibované reformy, aneb (ne)umět se opřít o druhý, třetí či bůhvíkolikátý důchodový pilíř.

Respekt, úcta i drobné povyražení!

Zdáleka ne všechno, co k nám po přelomovém roce 1989 doputovalo z Ameriky, je – jak se módně říká – *top* – tedy kvalitní, hodnotné, prostě paráda. Ale vidíme-li v televizi rozhovor nebo nějaký pořad s letitým pánem, který před dávnými lety býval prezidentem USA, důsledně a přirozeně jej všichni titulují *pane prezidente!* Zaplaťpámbu se taková úcta k někdejší hlavě státu přenesla i k nám.

Nevidím ale nejmenší důvod, proč by podobnou, ne-li stejnou autoritu neměl vzbuzovat bývalý montér, elektroinženýr, řidič nebo armádní důstojník, stejně jako poštovní úřednice či kuchař-

Život se holt bez stárnutí neobejde a zábava bez pořádné muziky jakbysmet!

A kdože na bicí, saxofon a harmoniku zahrát zná? Pánové Jiří Uvíra, Jaroslav Kočí a Ladislav Starý.

Však taky jakmile kapela uvedla do provozu noty, přítomní ji odměnili potleskem

A tady už mezi námi tančil akční „balet“ Martina Urbánka, totiž dáma a pánové z gastronomické firmy Gourmet Catering ...

... aby naservirovali náramně chutný rostbif. Jenže to byl jen předkrm – jak je vidět podle sady příborů, všechny ostatní dobroty teprve měly přijít...

Jako sladká tečka zakončil malé hody větrník, takže klidně mohli přijít pivečko, červené či bílé víno, nealko nápoje a kdo chtěl – káva

„U Filípků“ to ale žilo...

ka. Všichni ti, kteří už nějaký čas pobírají penzi, něco pamatují, mají zkušenosti, nepreberně zážitků, ale i vůli „osladit si“ dny všední i sváteční, a to i v pokročilejším věku – ale to jsme přece říkali už na začátku. Tedy přesně taková, jací se na sklonku minulého roku sešli „u Filípků“ v řítecké Usedlosti Veselka.

Čím je člověk starší, tím víc je o čem povídat, že?

Zatímco někteří si na dlaždicovém „parketu“ vedli v celkem poklidném tempu...

...takhle divoká taneční figura dokázala rozostřit i čočku fotoaparátu

„Když budeme zdraví, rádi přijdeme příští rok zas,“ slibuje nejstarší pár, který dnes ani trochu nelitoval – Jana Kořínková a Bohumil Král

Inzerce

Chystáte se prodat nemovitost?
Chcete ji prodat bez starostí?
Zavolejte mi, rád přijedu za Vámi.

RE/MAX
Horizont

Zahodte své starosti, nabízím:

- ▶ Profesionální zpracování prezentace nemovitosti
- ▶ Zajištění účinné inzerce na největších realitních serverech
- ▶ Férové a profesionální jednání
- ▶ Právní servis přes certifikovanou advokátní kancelář
- ▶ Bezpečnou úschovu peněžních prostředků
- ▶ Předání nemovitosti novému majiteli
- ▶ Kompletní servis spojený s prodejem nemovitosti

Jaroslav Pýcha

722 490 490

Váš certifikovaný realitní makléř

Více o mně na www.jaroslavpycha.cz.

V této lokalitě hledáme:
Rodinný dům
Byt v OV s balkonem
Chatu zděnou i dřevěnou

jaroslav.pycha@re-max.cz

Do Kytína na žejdlík!

Průčelí Kytínského pivovaru zarámované jarním nebem

Kdo tuhle starou českou míru užívanou v šenkovních domech nezná, pak věz, že objemem 0,4803 litru je to vlastně náš pivařský půllitr. A takových žejdlíků se už nějaký čas v Kytínském pivovaru vytočí... Ti – a my víme, že nás málo nebude – kteří si už dnes prošlapují nové kecky na 2. ročník Pochodu Pičín – Řitka, mohou dnes už vyhlášený pivní mok z Kytína ochutnat, protože tudy povede jedna z tras. Určitě všechny ve své pivovarské svatyni s radostí přivítá její majitel – ing. Michal Pomahač.

Zdeněk Lebl

Foto: autor a archiv Pivovaru Kytín

Nuže – pane inženýre – kterak jste k pivovaru přišel?

Ze šprajcu! Protože nám nechutnalo pivo, které se před nějakými deseti lety čepovalo. Kytín je proslulý tím, že je tu hromada milovníků zlatavého moku. My na něj chodili společně s kamarády-veteránisty a ten mok byl značně nevalný, což nebyla ani tak vina hospodského, ale tím, jak se deset let po revoluci najednou začala dělat úplně jiná piva.

Tak jste se pustili do stavby pivovaru...

Jenže na začátku bylo všechno úplně jinak, protože na tomhle místě původně mělo stát muzeum automobilových veteránů a motocyklů. Tam měl být dlouhý stůl pro patnáct nadšenců, kde bychom si v pátek sedli, pípa, aby se dalo načepovat pivo a vařič na ohřívání párků. Pak nás napadlo, že by se rovnou mohla postavit malá kuchyňka, když přišel další nápad – provozovat letní sezení venku pod pergolou a vedle by se pekly špekáčky či grilovalo maso...

No jo, Češi – a jsme zase u jídla a pití...

Je pravda, že i když jsme na něj měli stavební povolení, v téhle fázi už to o muzeu moc nebylo! Třebaže architekt našeho zamýšleného muzejního stánku se inspiroval obdobným muzeem v anglickém Kentu, tedy vestavěné historie do moderní budovy,

„Původně tu mělo být muzeum veteránů a nakonec se z toho vyloupnul pivovar,“ osvětluje historii budovy majitel – ing. Michal Pomahač

která tu měla stát. Sem na náves by možná taková moderna úplně nepasovala, ale veřejnost i příslušné orgány projekt celkem přijaly. My jsme si uvědomili, že by v tom muzeu chyběla hospoda, takže nás napadlo k němu přidělat ještě jeden trakt a tam ji provozovat.

A budoucí osvěžovna byla na spadnutí, že?

Ne tak zhurta. Původní stavební povolení a myšlenku muzea jsme nechali plavat a příští tři, čtyři roky špekulovali, projektovali něco jiného a pak opět kolečko se stavebním povolením a začalo se stavět. Psal se rok 2014.

Ale je tu třeba jedna zajímavost: nahoře v patře jsou dveře, o kterých nikdo neví, kam vedou... Totiž ty vedou-nevedou do onoho muzea, které ale nestojí. Proč, protože stavební povolení mělo dvě části – pivovar a ve stejném slohu budovu, ta je však dnes jen parkovištěm.

Kde se pivo vaří – tam se dobře daří! Klidně se zeptejte kytínského sládká Petra Růžka...

Takže muzeum – jak se říká – ostrouhalo?

To se ještě uvidí... Ale důležité bylo, že tenkrát vznikla hospoda. No jo, jenže my jsme si říkali: Kdo do ní bude chodit, když do vsi vozí trochu bídné pivo? Co teda s tím?

Tak jsem se zašprajcoval – a tady musím odbočit, neboť mám švagra, původním povoláním sládká – protože jsem věděl, že ten pivovarský potenciál naše rodina má. A tak v „kantýně“ U Dernerů, za bujarého veselí samozřejmě vyvolaného nějakým tím pivem, vsadil jsem se s kamarády, že budeme vařit pivo vlastní! Pak už se z toho nedalo utéct.

Kolik to zabralo času od položení základního kamene do prvního roztočení pípy?

Zhruba tři roky. Vyjma dvou vyvrtaných děr o průměru 120 mm se proti původnímu plánu nemuselo nic předělávat. Celá budova byla „namalovaná“ ve 3D grafice do posledního detailu až po židli, na které sedíte. S ničím se nedalo hýbat, protože je úplně všechno vyprojektováno na míru.

A všechno se taky dělalo souběžně. Třeba v podlaze jsou výdechy od krbu, teplovzdušné topení zase ústí pod okna, takže nepoznáte, jestli topí vlastní topení, nebo krb. Vůbec se v budově skrývá spousta technických figlů. Tomu se musela přizpůsobit výška podlah, pod nimiž je šestnáct trubek, kanály na rozvod piva a jiné, pro správný chod pivovaru potřebné technické „věcičky“. Zkrátka všechno bylo „na centimetr“. Projektovou přípravu a detailní 3D pohledy trvalo pořídit zhruba za dva roky, ale pečlivost se vyplatila.

Nechali jste se něčím inspirovat?

Ano – studovali jsme fotky různých starých staveb podobného charakteru, jaký se líbil i nám. Pak jsem si sám vyrobil jakýsi polystyrenový model, až pan architekt Moravec udělal první skici, ne ještě stavební, spíš ideové, než se toho chopil pan Štěpán Polák a zejména Ondřej Nergl z dobříšského ateliéru Hestia.

Potom přišel hvozdnický kamarád Petr Jurníček, který tomu dal detailní a grafickou podobu. Nakonec Ondřej Hůla, mladý kluk čerstvě po vysoké škole kreslil zmíněné „tříděčko“, stejně jako všechny výkresy dřevěných i kovových částí.

Takže kdy jste položili základní kámen pivovaru?

Čtvrtého dubna 2014. Zapíjeli jsme tu slavnostní chvíli pivem od Štěpána Kříže, sládká a majitele pivovaru v Hostomicích.

Proč zrovna tím?

Nechci, aby se někdo z kolegů urazil, ale považuju právě

... který kraluje i v pivovarském sklepe

hostomické pivo za vynikající a u nás na Brdech za věhlasné. Má dlouhodobě vyrovnanou kvalitu a pan sládek Štěpán Kříž nám také pomohl cennými radami při pořizování technologie.

(Poprvé se připojí i zdejší sládek Petr Růžek: Vždycky jsme se naším pivem chtěli hostomickému přiblížit a já pevně doufám, že už se nám to povedlo.)

A kdy zazněla vaše slavná věta: A přece se točí!... ?

Dvacátého pátého února 2017. Takže přesně na někdejší Den znárodnění jsme to v našem „šprajcpivovaru“ roztočili! Sládek Pěťa měl navařených pět druhů našeho národního nápoje – desítku i dvanáctku světlou, černou dvanáctku, třináctku „ale“ (ejl – typ svrchně kvašeného piva) a taky polotmavou jedenáctku.

Tahle nabídka se nějak proměnila?

(Znovu se přidá kytínský sládek: Ted' máme na čepu 6 druhů piv, i když jsme mezitím zkoušeli všelijaké experimentální várky. Uvařili bychom i dvanáct druhů, ale zůstáváme u polovičky, přičemž čas od času něco změníme. Když si holt naši pivaři zvyknou na konkrétní chuť, pak takové pivo chtějí. Nejde říct – ted' nebudu vařit černé, když máme spoustu zákazníků, kteří ho vyžadují. My nemáme takovou kapacitu, abychom mohli vařit osm druhů a víc. V nabídce musíme postupovat dost opatrně. Třeba ted' nabízíme hostům jako speciál černou třináctku, ale i patnáctku IPu.

IPA (India Pale Ale) je pivní styl, který ve vás probudí zájem hned při prvním napití, a s velkou pravděpodobností jeho bouřlivé chuti podlehnete. Aspoň tak o tom hovoří pivní příručky.

Je to typ anglického piva, ale trochu poamerikanizovaného, doplňuje Petr Růžek. A pokračuje: Američani ho začali vařit, upravili si ho, a my jsme si ho zase upravili po svém. Je to

„Přízemí restaurace, které je otevřeno návštěvníkům každý den. Zajímavostí jsou historické trámy dovezené z bývalé sladovny ve Skuhrově.“

„Pivovar jsme se snažili vyzdobit stylově s ohledem na architekturu budovy, zároveň jsme do doplňků promítli i lásku k historickým vozidlům.“

„Salónek slouží k oslavám nebo i školení zaměstnanců.“

trochu navoněný nápoj, používají se tam jiné druhy chmele a sladů - je to moderní. Ve většinové produkci zůstáváme u našich zavedených ležáků, které mají typické české suroviny a rodí se tradičními postupy.

Vaří se v Kytíně i nealkoholické pivo, záchranný kruh řidičů nebo těch, kteří si z jakýchkoliv důvodů alkohol musí odepřít?

Technologicky by to u nás nešlo, je to složitější na výrobu, osvětluje sládek kytínského pivovaru. To vyrábějí jen některé velké pivovary.

Tak mně řekněte, jaký je rozdíl mezi malým a velkým pivovarem?

Já taky stával na druhé straně pípy a právě tam poznáte ten rozdíl mezi malým pivovarem – který vyrobí kolem 1000 hektolitrů za rok, což není zas tak úplně málo – a standardními pivovary, které znáte ze super- i hypermarketů, tedy rozdíl jako mezi vaší kuchyní někde na chatě, a kuchyní, která zásobuje například velkou nemocnici.

Takový rozdíl je tam v celkovém přístupu, v individualitě, ve vlastní výrobě nápoje, kam patří přísné receptury dávkování jednotlivých přísad. Ti „velcí“ mají techniku a ta řídí celý proces výroby, zatímco tady to musí obstarat člověk, který teď s námi sedí u stolu...

Hlavně je tam minimální prostor pro inovace, pro změny, a ty můžou trvat léta, kdežto u nás je to na domluvě, pochvaluje si Petr Růžek svůj kytínský „džob“.

Navíc je tam tvrdý tlak na ekonomiku, suroviny jsou navrhovány v halířích na litr, což my takhle zaujatě sledovat nemusíme.

Co je tedy váš hlavní ukazatel, mám-li to takhle laicky pojmenovat?

A já vám za celý kolektiv pivovaru i za sebe jednoduše odpovím, že je pro nás nejdůležitější, aby to pivo chutnalo, ať to stojí, co to stojí, a teprve potom můžeme řešit, jak si stojíme ekonomicky. Protože na vesnici to pivo musí lidi nejdřív přitáhnout!

Takže vám místní štamgasti neutíkají do Mníšku nebo jinam?

Podívejte se – pivovar na vesnici je hrozně nevděčné zařízení, poněvadž v pivařské vesnici je to tak, že – co pivař, to jiný názor... Řekl bych, že zhruba sedmdesát procent pivařů chodí k nám do pivovarské hospody. Někteří skalní chodí do vedlejší, která tu našťestí ještě je. Ta je v majetku obce a kupovala se ještě za mého táty, který v Kytíně starostoval. Je mezi námi dobrá konkurence, protože si lidé můžou vybrat mezi komerčním a naším pivem. Když si v obecním někdo chce dát komerční desítku za 26 korun, má možnost. U nás ho kvalitní ručně vyráběná desítku přijde na dvaatřicet, a my víme, že je dnes fůra lidí, kterým na pár korunách zas tak nezáleží a jednoduše si chtějí vybrat kvalitu, jaká jim vyhovuje. Klientela, zvyklá na naše pivo, nás neopouští a to nás přirozeně těší a je to pro nás zavazující.

Neříkejte, že kdyby taková konkurence vzala zasvé, nebylo by to pro vás přínosem?

Nebylo! Připouštím, že by nám přibylo 15–20 hostů, ale svoboda volby pomáhá i nám. Dost skalních pivařů, kteří divže nepřisahali, že k nám v životě nevezou, konvertovala k našemu pivu.

A stavěli se někteří z nich vůči vám vyloženě nepřátelsky?

Až takhle se nevymezovali, jenže problém byl jinde. Když pomínu zákaz vstupů psů do naší provozovny, byl to od samého počátku striktní zákaz kouření, a to i na venkovní zahrádce, kam chodí rodiče s dětmi v klidu se naobědvat, a ne aby jim u stolu někdo hulil...

A právě tohle opatření rozlomilo na dvě půlky veřejné mínění, protože v hospodě se odjakživa tradičně kouřilo. Sám jsem tu chodil od osmnácti let na mariáš do klasické „čtyřkově“ hospody. Po takové návštěvě jsem každý pátek musel nechat oblečení

„Náš pivovarský sklep, který je netradičně umístěn v prvním patře budovy. Počet tanků neustále zvyšujeme s ohledem na velkou poptávku.“

na verandě, protože s odpuštěním smrdělo kouřem. Ale ani v tomhle smyslu jsem coby kuřák nebyl svatý. Dnes už ovšem kuřák bývalý!

No a pak to vyřešil protikuřácký zákon, takže jste byli z obliga, ne?

Řeknu vám – Kytíňáci jsou se vši úctou tvrdé palice a ani v tomhle to s nimi nebylo a není jednoduché. Už když jsme otevírali, někteří přišli, jiní ne a nebylo to kvůli nám ani kvůli pivu.

Ale my otevírali ve třech vlnách – první den pro ty, kteří pivovar stavěli, a taky pro kamarády, druhý den pro Kytíňáky, kdy byl barák nabitý sto padesáti lidmi a mnozí si ani neměli kam sednout, a pak se teprve otevíralo oficiálně.

A co takhle různé akce?

To jste trefil hřebíček na hlavičku, protože velká většina oslav – životní jubilea, návštěvy známých či příbuzných a svatby se u nás taky odehrávají. Máme na to velký malý salonek v patře, který poskytne vždy soukromí.

Koukám, že už na venkovním sezení makají chlapi s kolečky.

To už je příprava na léto a my chceme být připraveni už teď. Jakmile lidi začnou chodit do lesů, zejména v sobotu nastane „krize“, kdy sem během hodiny, hodiny a půl přijde sto padesát lidí, které při jedné kuchyni a jednom výčepu nejsme schopni úplně efektivně obsloužit. Pro tuhle sezonu máme přichystanou udírnu, díky níž ubude počet vydávaných jídel přímo z kuchyně, a měli bychom ten nápor lépe zvládnout.

Totíž jedna věc je výroba piva – a druhá vlastní provoz restaurace, což je někdy mazec...

Pořád něco budujete. Kdy si myslíte, že budete mít hotovo?

(Všichni se smějí, ale největší veselí propuká u dcery pana Pomahače Terezy)

Vždycky, když si myslíme, že už je fakt všechno hotové, přijde táta s novým nápadem, všechny nás do toho zasvěti a buduje se dál...

(A majitel zvedne hozenou rukavici se slovy: Já pevně doufám, že hotovo nebude nikdy. Místo poslední vůle vám klidně nechám poslední pokyny k novým projektům...)

Takže co budete právě teď?

Lakovnu, vícecílovou místnost, ale to už se týká firmy CAG na výrobu dveří. Tyhle všechny pozemky i s budovami, které dřív obhospodařoval státní statek a byly po revoluci v hrozném stavu, mě donutil koupit můj otec – někdejší starosta. Statek původně patřil největším statkářům v Kytíně – rodině Rysů. Sám pan Rys měl pohnutý osud, protože když se v 50. letech kolektivizovalo, tak i chalupníkům, co měli pět, sedm hektarů, nařídili nesmyslné dodávky máku, i když už měli zaseto něco jiného, a těšili se, že je jejich nesplněním přinutí vstoupit do družstva.

Jenže pan Rys měl doma ve stodole makovou zásobu, kterou jim poskytl, a všichni se z toho vykroutili...

To musel soudruhy pěkně vytočit.

Proto na něj ušili boudu, provedli domovní prohlídku a údajně našli urážnutou brokovnici, takže chudák dostal tři roky natvrdo. Ve finále mu sebrali celý statek.

Po restitucích v 90. letech – to už byla rodina vlastníků rozrostlá a chtěla pozemek prodat se vším všudy – jsme to od nich koupili. Všechno bylo totálně zdevastované a bezútěšné, takže jsme si pěkně užili.

„Cesta k vlastnímu pivu byla dlouhá, ale stála za to. Základní kámen jsme položili 5. dubna 2014 a pro veřejnost jsme otevřeli 25. února 2017.“

A měli jste volnou ruku...

Až na to, že když jsme začali s opravou skladu, černou volhou přijelo komando úředníků s tím, že se pohybujeme uprostřed ekologické zátěže, neboť tu bylo skladováno dusíkaté hnojivo a zemina se musí odbagrovat minimálně metr do hloubky.

Řekl jsem jim – vy jste se snad zbláznili – protože jsme měli omezený úvěr a neměli ani auto na odvoz, prý někam na skládku do Litoměřic... Tak se jich ptám, proč jste to neudělali v době „panování“ statků, načež odpověděli, že to byl státní podnik v likvidaci a pak – restituenti prý vůbec nevěděli, o co se jedná. No tak jsem jim poděkoval, že ten dáreček nechali až pro nás a udělal vše tak, jak to muselo být...

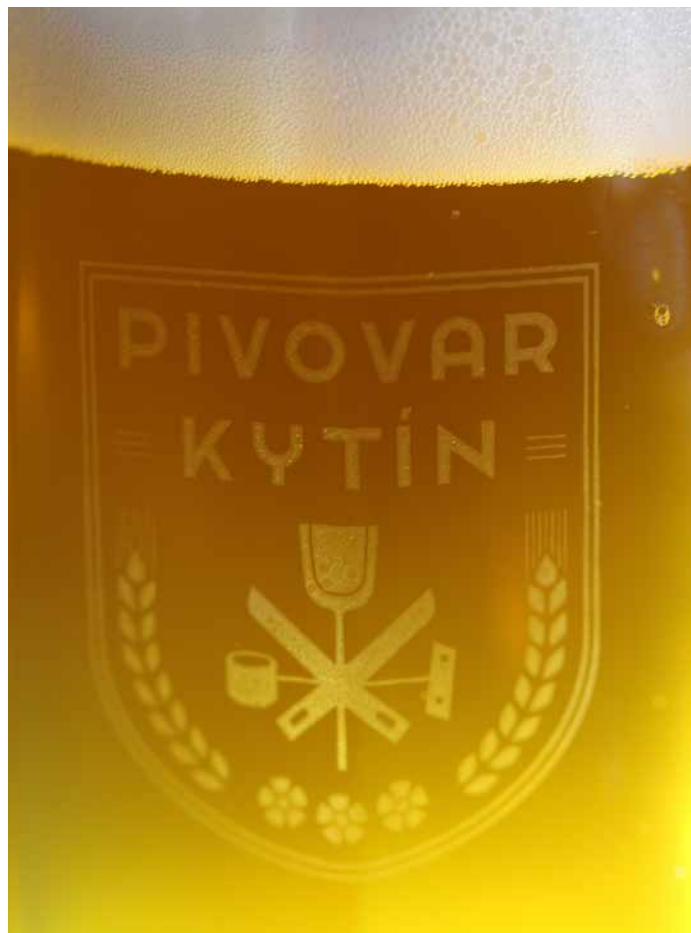
Neříkejte, že takových dárečků bylo víc?

Ještě jeden a stál za to! Bývala tu i stará čerpací stanice na naftu a oni na nás přišli, že dalších několik milionů bude stát její likvidace. To už mně ruply nervy. Ale nebudu si brát servítky a řeknu, že tihle pánové byli pěkný ksindl...

Tak se raději vraťme k téhle skvostné budově a všemu, co je v ní. Co vás na pivovaru těší nejvíc?

Přece to, že tu takhle můžeme sedět a povídat si. Že jsme si splnili svůj sen. Že tadyhle sládek může vařit pivo, jaké chce.

Také že se Petr Růžek, kytínský sládek, přidá se svou „troškou do piva“, když se pochlubí, jak mu dělá dobře, pozoruje-li „od varny hosty, jak si pochutnávají na jeho práci a klidně si dají druhé, třetí pivečko...“

„Naše piva se rodí z kytínské vody, poctivých surovin a s každodenní péčí sládků, který ctí tradice.“

Tam, kde se zakopává o pověsti aneb Co Mohamedu Mekka, to Čechovi Říp!

Na románskou rotundu zasvěcenou sv. Jiří dal v roce 1126 kníže Soběslav obnovit kapli na Řípu. Stalo se tak na památku vítězství nad německým panovníkem Lotharem v bitvě u Chlumce a k oslavě rodu Přemyslovců.

Zdeněk Lebl

Foto: autor

Motto:

Tu vojvoda Čech ukázal na vysokou horu, jež se před nimi modrala nad širým rovinatým krajem, a děl: „Vizte, to je ta země zaslíbená, zvíře a ptáků plná, medem oplývající.“

(Alois Jirásek, *Staré pověsti české*)

Ne, opravdu jsme z Řitky nevyrazili do úrodné krajiny, vklíněné mezi naše dominantní vodní toky Vltavu a Labe, abychom si ověřili postřeh našeho mýtického praotce. Ostatně Jirásek byl známý pohádkář... Ale to strdí, které měl údajně na adrese medu Čech použít, to národnímu spisovateli fakt „nepřijijeme“! A kterak to původně ve dvanáctém století popsal Kosmas – kdo to dnes může spolehlivě prověřit? A stejně strdí je jen staročeský název pro med. Takže jsme pro náš pozdně zimní, ba skoro první jarní výlet nezvolili sladké historické mámení, nýbrž poctivý „vejšlap“, který nás zbaví posledních zbytků kalendářem vnuceného zápecnictví.

Vskutku ideální bude – a my tu horujeme zejména pro pěší putování, jež splňuje všechny tréninkové předpoklady pro letošní 2. ročník pochodu Řitka – Pičín – jestliže se, a je na nás jak, do-

pravíme na pražské hlavní nádraží a nastoupíme třeba do ranního rychlíku R 690 Labe a ten nás zaveze do kulturního centra Podřipska Roudnice nad Labem, města prošípaného záviděníhodnými památkami.

Roudnice nad Labem

Původně panství v majetku pražských biskupů – zmiňované roku 1167 – kteří tu ve 13. století postavili románský

hrad. Pak přišel augustiniánský klášter, třetí nejstarší kamenný most v Čechách a první přes Labe, několik pánů včetně rodu Lobkoviců, než město i hrad vyplenili boží bojovníci i lapkové v jednom, tedy husiti – jak se shodují historikové – aby je v 17. století vystřídaly švédské hordy. Když odtáhly, pouhé čtyři roky nato Lobkovicové na místě hradu počali stavět monumentální barokní zámek, což jim zabralo třicet let! V sousedství mimo jiných památek najdeme barokní špýchar, mlýn, zvonici či třeba proboštský chrám Narození P. Marie. Od května do června se můžeme po Labi svézt oblíbenou lodí Porta Bohemica-Brána Čech.

Z nádraží lemovaného řekou to máme nějakých deset minut na ústřední Karlovo náměstí, ale to už se celou dobu pohledem opíráme o lobkovické zámecké sídlo s obrovitými zdmi a stov-

Velkolepou barokní perlu v Roudnici nad Labem Lobkovicům záviděli mnozí páni. Však jim taky stavba zabrala dlouhých třicet let!

Kratochvílovu rozhlednu postavili na počest zakladatele roudnické záložny, osoby veřejně i politicky známé, jež v roce 1868 svolala početný tábor lidu, který vešel do českých dějin

kami okenních tabulí. Vyhledáme modrou turistickou značku, která nás provede kolem městského úřadu Řípskou a pak ulicí Na Honzačce ke Kratochvílově rozhledně ve výšce 230 m n. m. Potká-li nás slunečný den, jak se to poštěstilo nám, stojí za to vylézt po čtyřiačtyřiceti schodech na funkcionalistickou stavbu, z níž je i přes její nízkou polohu pohledné podívání na kus Českého středohoří, kopec Varhošť s rozhlednou, Bukovou horu s televizním vysílačem, vrch Sedlo, hrad Ronov, Krušné hory, Milešovku, hrady Oltářík a Košťálov, taky Hazmburk i samotnou Roudnici nad Labem a horu Říp, kam máme namířeno. Ale rozhlednu nestavěl Václav Kratochvíl – tuhle poctu si zasloužil coby zakladatel roudnické záložny. Měl ji „na svědomí“ jakýsi architekt Štěpánek.

Třetihorní čedič na dohled

Následujeme modrou, proklíčujeme se mezi rodinnými domy, přejdeme silnici a nemůžeme přehlédnout třičtvrtěmetrovou, samozřejmě modrou značku neomylně ukazující směr hora Říp. Pořádně děravá silnička nás tedy naviguje správně. Tak trochu posvátná cesta pokračuje polňačkou, po ještě nedávných sněhových přívalech v lepším případě vsáknutých do země, v tom horším vypařených, a to doslova...

V slabounce mlžném oparu už se před námi v plné kráse zobrazil typický zvonovitý tvar Řípu. Abychom věděli, po čem budeme

Vystoupáme-li po čtyřiačtyřiceti schodech, daleko za městem se z ranního oparu vyloupnou kužely Českého středohoří, třeba populární Milešovka, se svými 836, 5 m n. m. taky nejvyšší

za dvě hodiny šlapat, vezme, že po třetihorním čediči, kameni, jaký v té nepohádkovější formě známe prostřednictvím „varhan“ na Panské skále u Kamenického Šenova, kde se skrývala Krasomila s dobrým králem Vladimírem ve filmu Pysná princezna. Bez příkras onen vybájený Říp, k němuž se každým metrem přibližujeme, není víc než vyhaslá sopka, stejně jako homole nedalekého Českého středohoří. A když se naposledy zasoptil? No právě v třetihorách, když se vyvěřelý čedič začal ukládat na jeho temeni i bocích hory. A že by se někdy probudila chrlit žhavou lávu? Tak takhle nažhavená může být jen naše představivost, Říp už má opravdu „po sezóně“... A přitom se v době své největší vulkanické slávy tyčil do výšky více než 1 km nad úroveň dnešního vrcholu. Potom už se díky zvětrávání stal menším a ještě menším. I tak působí uprostřed rovinaté krajiny jako zjevení, artefakt nám Čechům tolik blízký.

Jako by se na hladině odrážela dávná legenda...

Modré značení nás dovede do vesničky Vesce, součásti blízkých Krabčic. Obě tato jména pro nás nejsou tak atraktivní, jako obnovený rybníček Vesečák s romantickým ostrůvkem, k němuž vede dřevěný mostek. Vyjma samotné stolové hory, kterou zanedlouho

„dobudeme“, není příhodnější místočko, kde bychom s takovým zadostiučiněním chtěli spočinout. Na koho jiného by tu čekala lavička, když ne na nás? A proč? Inu abychom si na ní rozbalili, co nám k svačině doma nachystali. Je příznačné, jak docela nepatrná vodní plocha, umně zasazená do krajiny dávným rybníkářem, dokáže vykouzlit neopakovatelnou atmosféru. Jakoby se na hladině odrážela dávná legenda o zidealizovaném prapočátku češství... Kdybychom odtud dohlédli za kopec, na němž se tyčí rodinné domky, v Krabčicích bychom mohli obdivovat **kameně pozdně empírové brány dvou domů, u jiného stavení pak dřevěná sluneční vrata**. Jenže my dnes máme docela jiný program, nastolený horou Říp, a ta je víc vpravo.

Však už jsme taky zavádili o první baráčky vesnice Rovné, rovněž součásti Krabčic. Jsme na návsi s ukazateli směru. A vida – vede tudy i červená evropská značka s cifrou 10. Turistická chata na Řípu je odtud „směšně“ dva kilometry... Zleva, zároveň po modré mineme pomník padlým v 1. světové válce a naplno se oddáme působení vpravdě nejčestějších stromů tvořících lipovou alej. Takových stromořadí už u nás není mnoho, takže si říkáme – jít tudy v červnu až v červenci, musel by nás až k úpatí hory doprovázet mnohatisícičlenný včelí orchestr...

Rybník Vesečák i s ostrůvkem a orobincem, lesík, pole... Co ještě víc patří k originálnímu obrazu podřipského kraje?

A když si to po mostku namíříme k lavičce na ostrůvku posvátit a pobýt v tichu, nemůže být znamenitější chvíle k odpočinku

Od vesničky Rovné nás k temeni opěvané hory doprovází lipová alej – přírodní architektonické dílo člověka. Jde o velmi starou tradici, která je v naší krajině doložena už v době vlády Karla IV.

Křivatec český kvete v mírné zimě jako byla ta letošní už od února
Foto: archiv

V přívětivém zajetí duobohabrového háje

Už si myslíme, jak jsme horu pokořili, ale ouha – alej je sice za námi, ale to pravé, řípské, má teprve přijít, protože počínáme slušně stoupat. Zatímco v dřívějších dobách býval Říp bezlesý, sluníčko, jež teď za poledne začalo hřát jako pec, prodírá se i tak poměrně hustými korunami zejména dubů a habrů, borovic, jasanů a znovu lip. Před dvěma lety jsme

se tu rozplývali nad ostře žlutým květem vzácného teplomilného *křivatece českého*. Tehdy už uvadal, proto jsme si pro ilustraci vypůjčili archivní snímek. Chlácholíme se, že to je kvůli rozhledům, ale Mělnická vyhlídka nám přijde vhod už proto, abychom si drobet „orazili“. A stojí za to: támhle je Rovné, od-

Elektrárenské komíny v Horních Počaplech zdaleka nejsou jediný objekt, jaký nám nabídne Mělnická vyhlídka

kud jsme vyšli, a Krabčice, kde byla před dvanácti lety objevena pravěká pohřebiště, Libkovice, Kostomlaty i elektrárenské komíny v Horních Počaplech. Na horizontu pak samotný Mělník, po němž je vyhlídka pojmenovaná. Jednou, ale to už je opravdu dávno, při náramné viditelnosti spatřili jsme odsud Máchův nejmilejší z „hradů spatřených“ – Bezděz. Ale uvidět dokonce vrchol Ještědu, tak na to nám svatý Petr v nebi neuvařil to správné počasí...

A přece jen jsme pokořili ten posvátný symbol!

Tak ještě pohodovou desítiminutovku a staneme u turistické chaty, v nadmořské výšce 456 metrů, postavené roku 1907, která dodnes slouží jako výletní restaurace s vmlouvavým vlasteneckým nápisem: CO MOHAMEDU MEKKA, TO ČECHU ŘÍP.

A teď už nám nic nezabrání v tom, abychom nevystoupali pár

Kterak bájný Říp ke jménu přišel

Rozeprě a plané dohady starších kronikářů, kteří plédovali za to, že se ve jméně Říp odráží slovo *zřít* a někdejší vystupování praotce Čecha, který z vrcholku hory „zřel zemi zaslíbenou“, můžeme bez újmy na čemkoliv historickém odkázat do věčných slovanských lovišť! Třebaže někteří zasazují pojmenování nápadně vyvýšeniny do doby bronzové a vycházejí z keltského „*rib*“, tedy žebro země, jako řada jiných i jméno Říp je s devětadesátiprocentní pravděpodobností odvozené ze starogermánského „*rip*“, které zkratka neznamená nic jiného, než prachobyčejnou horu.

metrů na místo, na němž odnepaměti stával dřevěný kostelík, který v roce 1126 nahradila románská rotunda zasvěcená sv. Jiří, původně však sv. Vojtěchovi. Stalo se tak na památku slavného vítězství knížete Soběslava I. nad římským králem Lotharem v bitvě u Chlumce.

Jako by národní kulturní památka byla obestřena nějakou sva-tozáří – stala se častou inspirací malířů, básníků, pořádaly se tu tábory lidu a tradiční lidové poutě. V květnu 1868 se zde dvacetitísícový zástup lidí postavil za obnovu českého státního práva. Při této příležitosti byl z hory vyzdvižen základní kámen pro budovu Národního divadla v Praze.

Říp je respektovaným posvátným symbolem naší země!

Dotknout se dávnověku i relikvií příběhů

S úctou a taky pro štěstí se dotýkáme zdi rotundy, která je výsledkem stylově čisté přestavby ze 70. let 19. století. Každoroční

pout' se tady koná o víkendu nejbliže k svátku sv. Jiří (24. dubna). Letos to tedy bylo dvojnásobně slavnostní, vždyť 21. a 22. dubna byla neděle a pondělí velikonoční.

Když se podíváme na věž, uvidíme dvě původní románská okna, zatímco ta půlkruhová sklenutá nad dveřním portálem pocházejí

Říp ležel uprostřed slovanského osídlení, ale...

Legenda, kterou poprvé zaznamenal počátkem 12. století kronikář Kosmas, pokládá právě horu Říp a její okolí za místo, kde se usadili první Slované vedení praotcem Čechem při příchodu do nové vlasti a kde se odehrálo rituální „vzetí do vlastnictví“ okolní země, vrcholící jejím novým pojmenováním po vůdci těchto Slovanů – Čechovi (latinsky *Boemus*). V časně slovanské době však bylo území Řípu neosídleno, patrně pro nedostatek vody. Hora však ležela přesně ve středu tehdejšího slovanského osídlení Čech a horizont, jehož lze dohlédnout z jejího vrcholu, tvořil zároveň hranici tohoto osídlení.

z přestavby před sto padesáti lety.

Třebaže jsme s ničím závratným nepočítali, při někdejší novinářské návštěvě jsme vešli do jinak strohé rotundy, kde od stropu kněžiště dost neotřele, až odvážně visí socha Krista a rovněž skulptura sv. Jiří – patrona orby, kterého ale známe spíš coby bojovníka s drakem, kterému i tady „domlouvá“ svým kopím...

Ani zdejší magnet nám nezabrání pohledět směrem k domovu

Co zbývá? Nasát drobet toho legendou prodchnutého češství na vrchu někdejšího vulkánu, který si nás přitáhl nejen silou příkrášlených dějin, ale opravdovým a vydatným magnetismem hory bohaté na železitou rudu magnetit.

Pár desítek metrů od rozcestníku u turistické chaty se mezi stromy znovu rozklesne obloha a my se z této – tentokrát Pražské vyhlídky – můžeme ještě pokochat takzvanou Českou tabulí, tedy územím severních a východních Čech. Možná, že nám průzračný vzduch dovolí vpravo dohlédnout na jižní věž pražského chrámu sv. Víta nebo očima ohledáme Brdy – ano, tam někde je i Řítko, a mnohem blíž se vine podřípská lokálka. K vyhlídce však patří i roztomilá pověst. To bylo tak:

Čertovská sázka

Tenkrát se na téhle vyhlídce vytahoval čert před svatým Jiřím, že dohodí kamenem dále, než patron zdejší kapličky. Vzali tedy každý polovinu stejného šutříska a hodili... Svatý Jiří až k stejnojmennému kostelu v královském městě Velvary a kámen se od těch čas nazývá *kámen dobra*. Zato čertovi spadl o celé tři kilometry blíž, k obci Chržín a pojmenovali ho *kamenem zla*. Že pak dotyčný menhir záhadně zmizel, v tom bude jiná čertovina – člověčí ...

Údajný vojvodův hrob už pěkně dlouho čeká na odhalení

Pod dohledem červené značky obezřetně sestupujeme z národní kulturní památky, vrtkavou pěšinou kamenitých nástrah varování, že by nám při rychlejším klesání taky klidně mohla ujet noha... Ale ne – je to „dobrý“. Ani se nechce věřit ukazateli, že je to sem z roudnického náměstí

jen sedm kilometrů. Holt jarní únava dělá svoje...

Konečně se ocitáme pod úbočím Řípu, lesní a posléze pol-

Z popudu předsedy roudnického Klubu českých turistů Václava Boumy, po němž je chata se secesními a folklórními prvky pojmenována, postavili ji sokolové v roce 1907. Už dva roky nato byla ve vlastnictví Lobkoviců a po roce 1990 se do jejich majetku zase vrátila. Otevřeno tu mají od úterý do neděle (10–17 hod.). V říjnu až březnu však jen o víkendech.

Hora i samotný kostelík už před staletími přitahovala básníky a malíře

Sv. Jiří – patron románské stavby – má i svou sochu v interiéru rotundy

Nad stylovým odpočívadlem u Ctiňevsi se vznáší málo pravděpodobné přání: *Stolečku, prostři se!*

k dva roky starému zastřešenému odpočívadlu z kamenných kvádrů, s přílehlým rybníčkem, jen skok od Ctiňevsi. A tady musíme uctít alespoň fragment z Čechova „životabytí“ v této lokalitě. No – v této fázi spíš nebytí..., neboť: „Když se praotcův život naplnil, na hranici ho důstojně spálili, popel do hrobu dali. Na hrob mohyly nakladli, hrob navštěvovali, tu plakali a klaněli se, žehnajíce vojvodovi svému; a jméno jeho šlo od pokolení do pokolení. Za čas pak na tom místě ves postavili a v počtivost toho hrobu Ctiňovos jí jméno dali.“ Tolik dnes ještě jednou Alois Jirásek.

Ani nás v dnešní Ctiňevsi nenapadne poohlížet se po praotcově hrobu. To už věru zkoušeli jiní, a neuspěli, přičemž tu porůznu i dnes archeologové kopou a kopou...

Lidová tvořivost „vtesaná“ do kamene

Ctiněves – domnělé pohřebiště praotce Čecha – zdobí památná lípa i dvacetimetrový kaštan u kostela sv. Matouše...

...a Ctiněves ještě jednou, tentokrát s živou kulisou nejčestějšího symbolu, jemuž se přezdívá prs úrodné matky země

Kdo by si nechtěl zatahat za šňůrku dřevěné zvoničky v Jevíněvi a zazvonit?

Prý nějakých 213 hodin a jsme ve Vatikánu...

Když si odmyslíme zapomenutou, navýsost kýčovitou vánoční „výzdobu“ připomínající rohy Vikingů, stojí tu za povšimnutí snad jen památná lípa a dvacetimetrový kaštan u kostela sv. Matouše. Praotec nikde! Pak už se s námi červená značka proplétá řídnoucím lesem, jak tu probíhá masivní těžba dřeva. Silnice náhle přetne naši červenou, ale tím se nenecháme zmást a najdeme si ji na druhé straně. Zanedlouho nás přivede do vinařské vsi Jevíněvi, jak se to rýmuje. Ta zde, rozložena pod vrchem (ostrožnou) jménem Jevín,

stojí od 13–14. století. Na Jevíně bychom našli pozůstatky hradu i pozdější tvrze. Vykopávky nádobí a zbraní z této lokality jsou uloženy v Národním muzeu v Praze a v Litoměřicích. Ale my to vezmeme šupem po značce dolů k pohledné dřevěné zvoničce, zahneme vpravo k Jevíněvskému rozcestí pod vinicí, které hlásá, že bychom odtud za 213 hodin doputovali do Vatikánu, který je odtud 1414 km. No vida!

Jenže nás v tuhle chvíli zajímá víc jiný údaj: Mlčechvosty – 5,2 km (1h, 3min).

Václav Kratochvíl

A tak se doslova pod Damoklovým mečem času vydáme svižným krokem Dvořákovou cestou, obklopeni poli s hnědozemí, s výhledy do krajiny našich praprapředků jako z partesu!

Dědina jako z učebnice o celebritych obrozeneckého hnutí

Vesnička Mlčechvosty, součást blízkých Vraňan, nás vrací zpět k roudnické Kratochvílově rozhledně pojmenované na počest zdejšího rodáka, osoby politicky a veřejně známé. Byl to on, kdo v roce 1868 svolal tábor lidu na Říp a pak 16. května tohoto roku slavnostně poklepal na základní kámen Národního divadla jménem venkovských obcí v Čechách.

Zrušení roboty a poddanského vztahu a ideály revoluce 1848 vedly k tomu, že se v Mlčechvostech u Kratochvílů scházeli přední stoupenci obrozeneckého hnutí. Dojížděl sem Karel Havlíček Borovský i Josef Václav Frič,

taky František Ladislav Rieger, bratři Julius a Eduard Grégrové, manželé Náprstkovi, Miroslav Tyrš nebo Jan Neruda, Josef Václav Sládek, Karolina Světlá, často i Antonín Dvořák a další.

Tak akorát jsme skoro všechny naše velikány, kteří v Mlčechvostech provozovali češtví na nejvyšší úrovni, stačili vyjmenovat a už nám z vlakového nádražička, i tak posprejovaného až hrůza, otvírá dveře souprava, která ve všední dny mezi třináctou a osmnáctou odpoledne spolehlivě jezdí každou hodinu a o víkendech „ob spoj“. Z pražského Masarykova nádraží už třefíme i poslepu.

Vatikán půl druhého tisíce kilometrů? Pojďme raději do Mlčechvost, odtamtud nám jezdí vlaky domů...

A z Mlčechvosty jsme za hodinku a pět minut „na Masaryče“

POCHOD PIČÍN - ŘITKA 2019

DRUHÝ ROČNÍK

POZNEJ KRÁŠU BRD

SO 15. 6. 2019

PICIN-RITKA.CZ

TRASY POCHODU:
PIČÍN - ŘITKA 32 KM
DOBŘÍŠ - ŘITKA 21 KM
OKOLO ŘITKY 5,3 KM

Momentky z loňského roku:

LÍŠNICE
KOSTEL VŠECH SVATÝCH
pátek 24. května 2019
od 17:00 do 20:00

17:00 - 17:30 tradiční vystoupení dětí MŠ a ZŠ Líšnice
pod vedením Veroniky Kopecké

dále pak volný program: prohlídka kostela, neformální povídání,
čtení z bible, zpívání z kancionálu za doprovodu varhan, modlitba

WWW.NOCKOSTELU.CZ

Foto: Zdeněk Lebl

50 let spolu!

Padesát let společného života uplynulo velice rychle, a tak ve středu 8. května 2019 oslavili manželé Karel a Ludmila Vopičkovi zlatou svatbu.

Své „ano“ si řekli 8. května roku 1969 na žižkovské radnici v Praze.

Praha 3 se také na čtvrtstoletí stala jejich domovem, z něhož se vrátili právě do míst, kde se v roce 1966 seznámili a kde dodnes žijí – do Řitky.

S životem našich rodičů jsou spojena i mnohá, pro nás děti blízká místa, především líšnické golfové hřiště, protože právě golf se stal jejich vášní. Oba pocházejí ze tří sourozenců, s jejichž životy je také Řitka neodmyslitelně spojena.

Maminka Ludmila Vopičková pracovala jako zdravotní laborantka v OÚNZ Prahy 3 a po nemoci z povolání nastoupila do recepce právě na golfovém hřišti v Líšnici. Otec, ing. Karel Vopička, začínal jako automechanik, vypracoval se na mistra v bývalé Mototechně, za jejich závodní tým také soutěžil v rallye závodech automobilů. Po roce 1989 dostudoval Vysokou školu ekonomickou a až do důchodu pracoval jako

manažer golfové haly Erpet na pražském Smíchově, a především coby předseda STK České golfové federace. Za tuto činnost byl v roce 2011 uveden do Síně slávy českého golfu.

Společně vychovali syna Karla a dceru Veroniku a díky nim se mohou radovat z pěti vnoučat a všichni dohromady jim oběma blahopřejeme i s přáním mnoha dalších hezkých let.

(Ke gratulantům si dovoluje připojit i redakce říteckého zpravodaje.)

Foto Tomáš Hradecký

Inzerce

VETERINÁRNÍ KLINIKA

Well-vet

Vážený klienti,
dne 28. ledna 2019 jsme pro Vás otevřeli novou veterinární kliniku v Mníšku pod Brdy na adrese Na Vrškách 1599, Mníšek pod Brdy.

KDO JSME:

Jsmo tým veterinárních lékařů, který je součástí veterinární kliniky Well-vet v Praze (www.well-vet.cz), kliniky s dlouholetou praxí a nespočtem spokojených pacientů nejen v Praze a v okolí Mníšku pod Brdy.

CO NABÍZÍME:

- preventivní ošetření Vašich domácích mazlíčků (očkování, ošetření proti vnitřním a vnějším parazitům, čipování, vystavování pasů, atesty, střihání drápků atd.)
- interní vyšetření (včetně dermatologie, endokrinologie, gynekologie, urologie, oftalmologie, dietologie atd.)
- chirurgii měkkých a tvrdých tkání
- komplexní stomatologické ošetření
- zobrazovací metody (RTG, sonografie)
- laboratorní diagnostiku (biochemický a hematologický analyzátor – vyšetření krve na počkání, cytologické vyšetření, kultivace, histologie)
- hospitalizace – nezbytná součást každé veterinární kliniky (boxy s vyhřívanou podložkou, kyslíkový box pro dušné pacienty, kamerový systém pro monitorování hospitalizovaných pacientů)
- operační sál s monitorovanou inhalační anestezí

PŘIJÍMÁME NOVÉ PACIENTY I BEZ PŘEDCHOZÍHO OBJEDNÁNÍ!

Těšíme se na Vaši návštěvu!
Tým Veterinární kliniky Well-vet

Dobříšská ulice nad náměstím – pod Špejcharem
Na Vrškách 1599 • 252 10 Mníšek pod Brdy
telefon: 325 533 743 • mail: info@veterinarmnisek.cz

www.veterinarmnisek.cz

ORDINAČNÍ DOBA:

Po 9–12 16–19 • Út 9–12 16–19 • St 9–14 • Čt 8–12 16–19 • Pá 8–12 16–19

EXIT D4 MNÍŠEK POD BRDY • Pražská 1594 • vedle Benziny

SERVIS

**DĚTSKÁ
CYKLISTIKA**

**Více než
200 kol
skladem**

**JÍZDNÍ KOLA
ELEKTROKOLA**

**CYKLO
OBLEČENÍ
A DOPLŇKY**

„CYKLISTŮM PRO RADOST ...“

Skladové vozy Srba Servis

> auto.srba.cz

- nové i zánovní vozy
- jasný původ s jasnou zárukou
- výhodné ceny

Srba[®]
Srba
SERVIS
ZALOŽENO 1991